

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

Research Article / Araştırma Makalesi

Sustainability Reporting and the Evaluation of Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS) within the Framework of IFRS S1 and IFRS S2

Sürdürülebilirlik Raporlaması ve Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının (TSRS) IFRS S1 ve IFRS S2 Çerçevesinde Değerlendirilmesi

İsmail Atabay*

Abstract: Sustainability reporting has evolved into a strategic field of corporate reporting that enables firms to disclose environmental, social and governance-related risks and opportunities in connection with financial performance. One of the most significant milestones in this transformation is the issuance of IFRS S1 and IFRS S2 by the International Sustainability Standards Board in June 2023. IFRS S1 sets out the general requirements for the disclosure of sustainability-related financial information, while IFRS S2 establishes specific disclosure requirements for climate-related matters. In Türkiye, this global framework was incorporated into the national regulatory setting through the Turkish Sustainability Reporting Standards published by the Public Oversight, Accounting and Auditing Standards Authority on 29 December 2023. This study is a conceptual paper and does not rely on quantitative or qualitative field research. Its main objective is to evaluate the structural and functional alignment of TSRS 1 and TSRS 2 with IFRS S1 and IFRS S2, analyse major trends and gaps in the existing literature, and propose a roadmap for implementation in Türkiye. The findings suggest that TSRS is highly aligned with IFRS S1 and IFRS S2 at the normative level; however, effective implementation depends on institutional maturity in areas such as data infrastructure, materiality assessment, value chain information, scenario analysis, assurance mechanisms, and professional capacity building. The literature also indicates that the current body of research in Türkiye remains largely descriptive and regulation-oriented, leaving substantial room for further inquiry into readiness levels, disclosure quality, assurance practices, sectoral differences and financial effects of implementation.

Keywords: Sustainability Reporting, Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS), ESG Reporting, Sustainability Disclosures, Reporting Maturity

Öz: Sürdürülebilirlik raporlaması, işletmelerin Çevresel, Sosyal ve Yönetişim (Environmental, Social and Governance – ESG) temelli risk ve fırsatlarını finansal performansla ilişkili biçimde açıklamalarını sağlayan kurumsal raporlama alanı olarak giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Bu dönüşümün en önemli kilometre

* Asst. Prof Dr., Balıkesir University, Havran Vocational School, Department of Accounting and Taxation
Dr. Öğr. Üyesi, Balıkesir Üniversitesi, Havran Meslek Yüksekokulu, Muhasebe ve Vergi Bölümü
ORCID <https://orcid.org/0000-0001-8979-5548>
atabay@balikesir.edu.tr

Cite as/ Atıf: Atabay, İ. (2026). Sustainability reporting and the evaluation of Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS) within the framework of IFRS S1 and IFRS S2 / Sürdürülebilirlik raporlaması ve Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının (TSRS) IFRS S1 ve IFRS S2 çerçevesinde değerlendirilmesi. *Turkish Studies – Economics, Finance, Politics*, 21(Ö1), 349-401. [Special Issues Dedicated to Prof. Dr. Mahmut Özer], Ankara Bilim University Publications. <https://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.94280>

Received/Geliş: 05 May/Mayıs 2026

Accepted/Kabul: 15 September/Eylül 2026

Published/Yayın: 20 September/Eylül 2026

Checked by plagiarism software

taşlarından biri, International Sustainability Standards Board (ISSB) – Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulu tarafından Haziran 2023'te yayımlanan IFRS S1 General Requirements for Disclosure of Sustainability-related Financial Information (IFRS S1) – Sürdürülebilirlikle İlgili Finansal Bilgilerin Açıklanmasına İlişkin Genel Gereklilikler Standardı ile IFRS S2 Climate-related Disclosures (IFRS S2) – İklimle İlgili Açıklamalar Standardı'dır. IFRS S1 sürdürülebilirlikle ilgili finansal bilgilerin açıklanmasına ilişkin genel gereklilikleri, IFRS S2 ise iklimle ilgili açıklamalara özgü hükümleri düzenlemektedir. Türkiye'de bu küresel çerçeve, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu (KGK) tarafından 29 Aralık 2023 tarihinde yayımlanan Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları (TSRS) ile ulusal mevzuata aktarılmıştır. Bu çalışma, ampirik veri toplamaya dayanmayan kavramsal bir incelemedir. Çalışmanın amacı, TSRS 1 ve TSRS 2'nin IFRS S1 ve IFRS S2 ile yapısal ve işlevsel uyumunu değerlendirmek; mevcut literatürdeki eğilimleri ve boşlukları analiz etmek; Türkiye'de uygulamanın güçlendirilmesine yönelik bir yol haritası önermektir. İnceleme sonucunda, TSRS'nin normatif çerçeve bakımından IFRS S1 ve IFRS S2 ile yüksek düzeyde uyumlu olduğu; ancak uygulama başarısının veri altyapısı, önemlilik değerlendirmesi, değer zinciri bilgisi, senaryo analizi, güvence mekanizmaları ve mesleki kapasite gelişimi gibi alanlardaki kurumsal olgunluğa bağlı olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Literatür ayrıca, Türkiye bağlamında çalışmaların büyük ölçüde betimleyici ve düzenleyici çerçeveyi tanıtıcı nitelikte kaldığını; hazırlık düzeyi, raporlama kalitesi, güvence, sektör farkları ve finansal etkiler gibi alanlarda daha derin araştırmalara ihtiyaç bulunduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilirlik Raporlaması, Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları (TSRS), ESG Raporlama, Sürdürülebilirlik Açıklamaları, Raporlama Olgunluğu

Structured Abstract:

Introduction and purpose of the study: Sustainability reporting has undergone a significant transformation in recent years, becoming an integrated reporting area that encompasses not only the financial performance of businesses but also their environmental, social, and governance (ESG) dimensions. Traditionally developed within the framework of voluntary disclosures, this area has evolved into a more regulated structure due to the increasing need for more systematic, comparable, and reliable information in investor decision-making processes. One of the most important milestones in this transformation is the IFRS S1 and IFRS S2 standards published by the International Sustainability Standards Board (ISSB) in 2023. These standards provide a global framework for disclosing financial information related to sustainability, thus more strongly linking sustainability reporting to the financial reporting system.

In Türkiye, this global transformation has been incorporated into national legislation through the Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS, due to its Turkish abbreviation) published by the Public Oversight, Accounting and Auditing Standards Authority. The entry into force of TSRS has made sustainability reporting mandatory for certain businesses, marking a significant step in the institutionalization of this field in Türkiye.

The main objective of this study is to conceptually analyze the relationship between TSRS and IFRS S1 and IFRS S2, not only in terms of normative compliance but also in the context of implementation capacity and the reporting ecosystem. Within this scope, the study aims to systematically identify research trends and gaps in the literature and to propose a holistic roadmap for improving sustainability reporting in Türkiye.

Theoretical Framework: The theoretical framework of this study is built upon an approach that considers the multi-layered nature of sustainability reporting. Within this framework, sustainability reporting is treated as an ecosystem shaped by the interaction of global standards, national regulations, corporate practices, and market mechanisms. While IFRS S1 and IFRS S2 standards constitute the fundamental reference framework at the global level, TSRS represents the regulatory mechanism that enables the implementation of this framework in Türkiye.

In the theoretical model, sustainability reporting performance is explained through the interaction of two fundamental dimensions: the internal development dimension and the external capacity dimension. The internal dimension refers to the organizational maturity processes of businesses regarding sustainability reporting, while the external dimension encompasses elements such as sustainability risk intensity, data infrastructure, and regulatory/market pressures. This approach treats sustainability reporting not merely as a technical disclosure process, but as a dynamic structure shaped within the framework of organizational transformation and market interaction.

Method: This study is a conceptual study based on document review and comparative conceptual analysis and does not involve empirical data collection. The research employs document review and comparative conceptual analysis methods. The literature review was conducted via Google Scholar to access academic publications related to sustainability reporting, and studies primarily covering the period 2015–2024 were examined.

The studies included in the analysis were selected based on criteria such as sustainability reporting, ESG disclosures, and relevance to IFRS S1/S2 and TSRS. In addition, regulatory documents published by the IFRS Foundation, the Public Oversight, Accounting and Auditing Standards Authority (POA), and IOSCO were also included in the analysis. The selected studies were thematically classified and evaluated under headings such as the normative structure of sustainability reporting, implementation capacity, data infrastructure, assurance mechanisms, and sectoral differences.

Based on the findings, an integrated conceptual model was developed to explain the level of TSRS implementation, and a comparative analysis was conducted across sectors within the framework of this model.

Findings and discussion: The study findings indicate that TSRS is highly aligned with IFRS S1 and IFRS S2 at the normative level. However, the analysis indicates significant differences at the implementation level, and sustainability reporting performance largely depends on institutional maturity and implementation capacity.

Within the framework of the developed model, the transition process of businesses to sustainability reporting has been addressed in a five-stage maturity structure. These stages represent a development process ranging from awareness to strategic integration. However, in terms of external capacity, sustainability risk intensity, data infrastructure, and regulatory/market pressures stand out as determining factors.

The conceptual sectoral assessment indicates that the banking and energy sectors in Türkiye have the highest level of preparedness in terms of sustainability reporting. In contrast, the tourism and some service sectors appear to have lower implementation potential. This indicates that sustainability reporting develops according to different dynamics across sectors.

Literature review indicates that studies in Türkiye largely remain at the level of introducing the regulatory framework, and that there are significant research gaps in areas such as implementation quality, assurance mechanisms, data infrastructure, and financial impacts.

Conclusion and recommendations: The study reveals that sustainability reporting in Türkiye is a multi-dimensional institutionalization process shaped by the interaction of regulatory, institutional, and market-based mechanisms. While the compliance of TSRS with IFRS S1 and IFRS S2 provides a significant advantage, implementation success largely depends on the data generation capacity of businesses, their corporate governance structures, and the sophistication of their reporting infrastructure.

Accordingly, three key recommendations are developed in this study. First, it is necessary to strengthen the corporate capacity of businesses regarding sustainability reporting. Second, the development of data infrastructures that will enable the integration of sustainability data with financial reporting systems is of critical importance. Third, in order to increase the reliability of sustainability reports, it is necessary to expand independent assurance mechanisms and increase the effectiveness of market instruments.

In conclusion, sustainability reporting in Türkiye is moving beyond being merely a regulatory obligation; it is becoming a strategic reporting area that impacts businesses' long-term value creation capacity. This transformation signals a fundamental shift in corporate reporting practices by enabling a stronger integration of sustainability knowledge into investment decisions.

Keywords: Sustainability Reporting, Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS), ESG Reporting, Sustainability Disclosures, Reporting Maturity

ملخص منظم:

مقدمة وأهداف الدراسة: شهدت تقارير الاستدامة تحولاً جذرياً في السنوات الأخيرة، لتصبح مجالاً متكاملًا يشمل الأداء المالي للشركات، فضلاً عن أبعادها البيئية والاجتماعية والحوكمة. وقد تطور هذا المجال، الذي كان يُعتمد تقليدياً على الإفصاحات الطوعية، ليصبح أكثر تنظيماً نظراً لتزايد الحاجة إلى معلومات أكثر منهجية وقابلة للمقارنة وموثوقة في عمليات اتخاذ القرارات الاستثمارية. ومن أهم المحطات في هذا التحول معيارا IFRS S1 و IFRS S2 اللذان أصدرهما المجلس الدولي لمعايير الاستدامة (ISSB) عام 2023. يوفر هذان المعياران إطاراً عالمياً للإفصاح عن المعلومات المالية المتعلقة بالاستدامة، مما يعزز الربط بين تقارير الاستدامة ونظام التقارير المالية.

في تركيا، تم دمج هذا التحول العالمي في التشريعات الوطنية من خلال معايير إعداد التقارير عن الاستدامة التركية (TSRS) الصادرة عن هيئة الرقابة العامة ومعايير المحاسبة والتدقيق. وقد جعل دخول هذه المعايير حيز التنفيذ إعداد تقارير الاستدامة إلزامياً لبعض الشركات، مما يمثل خطوة هامة في ترسيخ هذا المجال في تركيا.

يهدف هذا البحث بشكل أساسي إلى تحليل العلاقة بين نظام الإبلاغ عن الاستدامة في تركيا (TSRS)، بسبب اختصارها التركي ومعياري IFRS S1 و IFRS S2 تحليلاً مفاهيمياً، ليس فقط من حيث الامتثال للمعايير، بل أيضاً في سياق القدرة على التنفيذ وبيئة إعداد التقارير. وفي هذا السياق، يسعى البحث إلى تحديد اتجاهات البحث والفجوات في الأدبيات بشكل منهجي، واقتراح خارطة طريق شاملة لتحسين إعداد تقارير الاستدامة في تركيا.

الإطار النظري: يستند الإطار النظري لهذه الدراسة إلى منهجية تأخذ في الاعتبار الطبيعة متعددة المستويات لتقارير الاستدامة. ضمن هذا الإطار، تُعامل تقارير الاستدامة كنظام بيئي يتشكل من خلال تفاعل المعايير العالمية واللوائح الوطنية وممارسات الشركات وآليات السوق. في حين أن معياري IFRS S1 و IFRS S2 يشكلان الإطار المرجعي الأساسي على المستوى العالمي، فإن TSRS يمثل الآلية التنظيمية التي تمكن من تطبيق هذا الإطار في تركيا.

في النموذج النظري، يُفسر أداء تقارير الاستدامة من خلال تفاعل بُعدين أساسيين: بُعد التطوير الداخلي وبُعد القدرات الخارجية. يشير بُعد الداخلي إلى عمليات النضج التنظيمي للشركات فيما يتعلق بتقارير الاستدامة، بينما يشمل بُعد الخارجي عناصر مثل كثافة مخاطر الاستدامة، والبنية التحتية للبيانات، والضعف التنظيمي والسوقي. لا يتعامل هذا النهج مع تقارير الاستدامة كمجرد عملية تفسير فنية، بل كهيكل ديناميكي يتشكل ضمن إطار التحول التنظيمي والتفاعل مع السوق.

المنهجية: هذه الدراسة بحث نوعي لا يعتمد على جمع البيانات التجريبية. استخدم البحث أساليب مراجعة الوثائق والتحليل المفاهيمي المقارن. أجريت مراجعة الأدبيات عبر محرك بحث جوجل سكولار للوصول إلى المنشورات الأكاديمية المتعلقة بتقارير الاستدامة، وتم فحص الدراسات التي تغطي الفترة من 2015 إلى 2024 بشكل أساسي.

تم اختيار الدراسات المشمولة في التحليل بناءً على معايير مثل تقارير الاستدامة، والإفصاحات المتعلقة بالحوكمة البيئية والاجتماعية والمؤسسية، ومدى ملاءمتها لمعايير التقارير المالية الدولية (IFRS S1/S2) ومعايير التقارير المالية التركية (TSRS). كما شمل التحليل الوثائق التنظيمية الصادرة عن مؤسسة معايير التقارير المالية الدولية، وهيئة حماية المستهلك التركية (KGK)، والمنظمة الدولية لهيئات الأوراق المالية (IOSCO). وصنفت الدراسات المختارة موضوعيًا وقيمت تحت عناوين مثل الهيكل المعياري لتقارير الاستدامة، وقدرة التنفيذ، والبنية التحتية للبيانات، وآليات ضمان الجودة، والاختلافات القطاعية.

وبناءً على النتائج، تم تطوير نموذج مفاهيمي متكامل لشرح مستوى تنفيذ نظام إدارة المخاطر التقنية، وتم إجراء تحليل مقارن عبر القطاعات في إطار هذا النموذج.

النتائج والمناقشة: تشير نتائج الدراسة إلى أن نظام تقارير الاستدامة (TSRS) متوافق إلى حد كبير مع المعيارين الدوليين لإعداد التقارير المالية S1 و S2 على المستوى المعياري. ومع ذلك، فقد وجدت اختلافات جوهرية على مستوى التطبيق، وتبين أن أداء تقارير الاستدامة يعتمد بشكل كبير على نضج المؤسسات وقدرتها على التنفيذ.

في إطار النموذج المطور، تمت معالجة عملية انتقال الشركات إلى إعداد تقارير الاستدامة ضمن هيكل نضج من خمس مراحل. تمثل هذه المراحل عملية تطوير تتراوح من الوعي إلى التكامل الاستراتيجي. ومع ذلك، تبرز القدرة الخارجية، وشدة مخاطر الاستدامة، والبنية التحتية للبيانات، والضغوط التنظيمية/السوقية كعوامل حاسمة.

تظهر نتائج التحليل القطاعي أن قطاعي البنوك والطاقة في تركيا يتمتعان بأعلى مستوى من الجاهزية فيما يتعلق بإعداد تقارير الاستدامة. في المقابل، يبدو أن قطاعي السياحة وبعض قطاعات الخدمات يتمتعان بإمكانات أقل في هذا المجال. ويكشف هذا الوضع أن إعداد تقارير الاستدامة يتطور وفق ديناميكيات مختلفة بين القطاعات.

تشير مراجعة الأدبيات إلى أن الدراسات في تركيا لا تزال إلى حد كبير في مستوى تقديم الإطار التنظيمي، وأن هناك فجوات بحثية كبيرة في مجالات مثل جودة التنفيذ، وآليات الضمان، والبنية التحتية للبيانات، والآثار المالية.

الخلاصة والتوصيات: تكشف هذه الدراسة أن إعداد تقارير الاستدامة في تركيا عملية مؤسسية متعددة الأبعاد تتشكل من خلال تفاعل الآليات التنظيمية والمؤسسية والسوقية. ورغم أن امتثال نظام التقارير المالية للاستدامة في تركيا لمعيار IFRS S1 و IFRS S2 يوفر ميزة كبيرة، إلا أن نجاح التطبيق يعتمد بشكل كبير على قدرة الشركات على توليد البيانات، وهياكل حوكمتها، ومدى تطور بنيتها التحتية لإعداد التقارير.

وبناءً على ذلك، تُقدّم هذه الدراسة ثلاث توصيات رئيسية. أولاً، من الضروري تعزيز قدرات الشركات فيما يتعلق بإعداد تقارير الاستدامة. ثانياً، يُعدّ تطوير بنى تحتية للبيانات مُمكن من دمج بيانات الاستدامة مع أنظمة التقارير المالية أمراً بالغ الأهمية. ثالثاً، لزيادة موثوقية تقارير الاستدامة، من الضروري توسيع آليات ضمان الجودة المستقلة وتعزيز فعالية أدوات السوق.

ختاماً، يتجاوز إعداد تقارير الاستدامة في تركيا كونه مجرد التزام تنظيمي، ليصبح مجالاً استراتيجياً يؤثر على قدرة الشركات على خلق قيمة طويلة الأجل. ويشير هذا التحول إلى تغيير جذري في ممارسات إعداد التقارير المؤسسية، إذ يُتيح دمج معارف الاستدامة بشكل أفضل في قرارات الاستثمار.

الكلمات المفتاحية: تقارير الاستدامة، معايير تقارير الاستدامة التركية (TSRS)، تقارير الحوكمة البيئية والاجتماعية والمؤسسية، إفصاحات الاستدامة، نضج التقارير

Résumé Structuré:

Introduction et objectif de l'étude: Le reporting de durabilité a connu une transformation majeure ces dernières années, devenant un domaine de reporting intégré qui englobe non seulement la performance financière des entreprises, mais aussi leurs dimensions environnementales, sociales et de gouvernance (ESG). Traditionnellement développé dans le cadre de la publication volontaire d'informations, ce domaine a évolué vers une structure plus réglementée en raison du besoin croissant d'informations plus systématiques, comparables et fiables pour les investisseurs dans leurs processus de décision. L'une des étapes les plus importantes de cette transformation est la publication des normes IFRS S1 et IFRS S2 par l'International Sustainability Standards Board (ISSB) en 2023. Ces normes fournissent un cadre mondial pour la publication d'informations financières relatives à la durabilité, renforçant ainsi le lien entre le reporting de durabilité et le système d'information financière.

En Turquie, cette transformation mondiale a été intégrée à la législation nationale par le biais des Normes turques de reporting en matière de développement durable (TSRS, en raison de son abréviation turque), publiées par l'Autorité de surveillance publique, de comptabilité et d'audit. L'entrée en vigueur des TSRS a

rendu obligatoire le reporting en matière de développement durable pour certaines entreprises, marquant une étape importante dans l'institutionnalisation de ce domaine en Turquie.

L'objectif principal de cette étude est d'analyser conceptuellement la relation entre le TSRS et les normes IFRS S1 et IFRS S2, non seulement en termes de conformité normative, mais aussi dans le contexte des capacités de mise en œuvre et de l'écosystème de reporting. Dans ce cadre, l'étude vise à identifier systématiquement les tendances et les lacunes de la recherche dans la littérature et à proposer une feuille de route globale pour améliorer le reporting de durabilité en Turquie.

Cadre théorique: Le cadre théorique de cette étude repose sur une approche qui prend en compte la nature multidimensionnelle du reporting de durabilité. Dans ce cadre, le reporting de durabilité est appréhendé comme un écosystème façonné par l'interaction des normes internationales, des réglementations nationales, des pratiques des entreprises et des mécanismes de marché. Si les normes IFRS S1 et IFRS S2 constituent le cadre de référence fondamental au niveau mondial, le TSRS représente le mécanisme réglementaire qui permet la mise en œuvre de ce cadre en Turquie.

Dans le modèle théorique, la performance du reporting de développement durable s'explique par l'interaction de deux dimensions fondamentales: le développement interne et les capacités externes. La dimension interne renvoie aux processus de maturité organisationnelle des entreprises en matière de reporting de développement durable, tandis que la dimension externe englobe des éléments tels que l'intensité des risques liés au développement durable, l'infrastructure de données et les pressions réglementaires et de marché. Cette approche considère le reporting de développement durable non pas comme un simple processus d'explication technique, mais comme une structure dynamique qui se construit dans le cadre de la transformation organisationnelle et des interactions avec le marché.

Méthode: Cette étude qualitative ne repose pas sur la collecte de données empiriques. Elle a utilisé l'analyse documentaire et l'analyse conceptuelle comparative. La recherche bibliographique a été menée via Google Scholar afin d'accéder aux publications académiques relatives au reporting de développement durable. Les études portant principalement sur la période 2015-2024 ont été examinées.

Les études incluses dans l'analyse ont été sélectionnées selon des critères tels que le reporting de développement durable, les informations ESG et leur pertinence par rapport aux normes IFRS S1/S2 et TSRS. Des documents réglementaires publiés par la Fondation IFRS, l'Autorité de surveillance publique, des normes comptables et d'audit (KGK) et l'OICV ont également été pris en compte. Les études sélectionnées ont été classées thématiquement et évaluées selon des axes tels que le cadre normatif du reporting de développement durable, les capacités de mise en œuvre, l'infrastructure de données, les mécanismes d'assurance et les spécificités sectorielles.

Sur la base de ces résultats, un modèle conceptuel intégré a été élaboré pour expliquer le niveau de mise en œuvre du TSRS, et une analyse comparative a été menée entre les secteurs dans le cadre de ce modèle.

Résultats et discussion: Les résultats de l'étude indiquent que le TSRS est très conforme aux normes IFRS S1 et IFRS S2 sur le plan normatif. Toutefois, des différences importantes ont été constatées au niveau de la mise en œuvre, et la performance du reporting de durabilité s'est avérée largement dépendante de la maturité institutionnelle et des capacités de mise en œuvre.

Dans le cadre du modèle développé, le processus de transition des entreprises vers le reporting de durabilité est abordé selon une structure de maturité en cinq étapes. Ces étapes représentent un processus de développement allant de la prise de conscience à l'intégration stratégique. Cependant, en termes de capacité externe, l'intensité des risques liés à la durabilité, l'infrastructure de données et les pressions réglementaires et de marché se révèlent être des facteurs déterminants.

L'analyse sectorielle révèle que les secteurs bancaire et énergétique turcs sont les plus préparés en matière de reporting de développement durable. À l'inverse, le tourisme et certains secteurs de services semblent présenter un potentiel de mise en œuvre plus faible. Cette situation illustre que le reporting de développement durable évolue selon des dynamiques différentes d'un secteur à l'autre.

L'analyse de la littérature montre que les études menées en Turquie restent en grande partie au stade de l'introduction du cadre réglementaire et qu'il existe d'importantes lacunes en matière de recherche dans des

domaines tels que la qualité de la mise en œuvre, les mécanismes d'assurance, l'infrastructure de données et les impacts financiers.

Conclusion et recommandations: Cette étude révèle que le reporting de durabilité en Turquie est un processus d'institutionnalisation multidimensionnel, façonné par l'interaction de mécanismes réglementaires, institutionnels et de marché. Si la conformité du TSRS aux normes IFRS S1 et IFRS S2 constitue un atout majeur, la réussite de sa mise en œuvre dépend largement de la capacité des entreprises à produire des données, de leurs structures de gouvernance et de la sophistication de leur infrastructure de reporting.

En conséquence, cette étude formule trois recommandations clés. Premièrement, il est nécessaire de renforcer les capacités des entreprises en matière de reporting de développement durable. Deuxièmement, le développement d'infrastructures de données permettant l'intégration des données de développement durable aux systèmes d'information financière est primordial. Troisièmement, afin d'accroître la fiabilité des rapports de développement durable, il est nécessaire de développer les mécanismes d'assurance indépendants et d'améliorer l'efficacité des instruments de marché.

En conclusion, en Turquie, le reporting de développement durable ne se limite plus à une simple obligation réglementaire ; il devient un axe stratégique de reporting qui influence la capacité des entreprises à créer de la valeur à long terme. Cette transformation marque un tournant fondamental dans les pratiques de reporting des entreprises, en permettant une meilleure intégration des connaissances en matière de développement durable dans les décisions d'investissement.

Mots-clés: Reporting de durabilité, Normes turques de reporting de durabilité (TSRS), Reporting ESG, Informations de durabilité, Maturité du reporting

Resumen Estructurado:

Introducción y objetivo del estudio: La presentación de informes de sostenibilidad ha experimentado una transformación significativa en los últimos años, convirtiéndose en un área de información integrada que abarca no solo el desempeño financiero de las empresas, sino también sus dimensiones ambientales, sociales y de gobernanza (ASG). Tradicionalmente desarrollada dentro del marco de la divulgación voluntaria, esta área ha evolucionado hacia una estructura más regulada debido a la creciente necesidad de información más sistemática, comparable y confiable en los procesos de toma de decisiones de los inversores. Uno de los hitos más importantes en esta transformación son las normas NIIF S1 y NIIF S2 publicadas por el Consejo Internacional de Normas de Sostenibilidad (ISSB) en 2023. Estas normas proporcionan un marco global para la divulgación de información financiera relacionada con la sostenibilidad, vinculando así más estrechamente la presentación de informes de sostenibilidad con el sistema de información financiera.

En Turquía, esta transformación global se ha incorporado a la legislación nacional mediante las Normas Turcas de Informes de Sostenibilidad (TSRS, por sus siglas en turco), publicadas por la Autoridad de Normas de Auditoría y Contabilidad Pública. La entrada en vigor de las TSRS ha hecho obligatoria la presentación de informes de sostenibilidad para determinadas empresas, lo que supone un paso importante en la institucionalización de este ámbito en Turquía.

El objetivo principal de este estudio es analizar conceptualmente la relación entre las TSRS y las NIIF S1 y NIIF S2, no solo en términos de cumplimiento normativo, sino también en el contexto de la capacidad de implementación y el ecosistema de presentación de informes. En este sentido, el estudio busca identificar sistemáticamente las tendencias y las lagunas en la literatura de investigación y proponer una hoja de ruta integral para mejorar la presentación de informes de sostenibilidad en Turquía.

Marco teórico: El marco teórico de este estudio se fundamenta en un enfoque que considera la naturaleza multifacética de la elaboración de informes de sostenibilidad. Dentro de este marco, la elaboración de informes de sostenibilidad se concibe como un ecosistema configurado por la interacción de estándares globales, regulaciones nacionales, prácticas corporativas y mecanismos de mercado. Si bien las normas NIIF S1 y NIIF S2 constituyen el marco de referencia fundamental a nivel global, el TSRS representa el mecanismo regulatorio que permite la aplicación de este marco en Turquía.

En el modelo teórico, el desempeño de los informes de sostenibilidad se explica mediante la interacción de dos dimensiones fundamentales: la dimensión de desarrollo interno y la dimensión de capacidad

externa. La dimensión interna se refiere a los procesos de madurez organizacional de las empresas en relación con los informes de sostenibilidad, mientras que la dimensión externa abarca elementos como la intensidad del riesgo de sostenibilidad, la infraestructura de datos y las presiones regulatorias y del mercado. Este enfoque considera los informes de sostenibilidad no solo como un proceso de explicación técnica, sino como una estructura dinámica que se configura dentro del marco de la transformación organizacional y la interacción con el mercado.

Metodología: Este estudio es una investigación cualitativa que no se basa en la recopilación de datos empíricos. La investigación empleó métodos de revisión documental y análisis conceptual comparativo. Se realizó una revisión bibliográfica a través de Google Scholar para acceder a publicaciones académicas relacionadas con la elaboración de informes de sostenibilidad, y se examinaron estudios que abarcan principalmente el período 2015-2024.

Los estudios incluidos en el análisis se seleccionaron según criterios como la presentación de informes de sostenibilidad, la divulgación de información ESG y su relevancia para las NIIF S1/S2 y las TSRS. Además, se incluyeron en el análisis documentos normativos publicados por la Fundación IFRS, la Autoridad de Supervisión Pública, Normas de Contabilidad y Auditoría (KGK) y la IOSCO. Los estudios seleccionados se clasificaron temáticamente y se evaluaron bajo epígrafes como la estructura normativa de los informes de sostenibilidad, la capacidad de implementación, la infraestructura de datos, los mecanismos de aseguramiento y las diferencias sectoriales.

A partir de los resultados, se desarrolló un modelo conceptual integrado para explicar el nivel de implementación del TSRS, y se realizó un análisis comparativo entre sectores dentro del marco de este modelo.

Resultados y discusión: Los resultados del estudio indican que el TSRS está altamente alineado con las NIIF S1 y S2 a nivel normativo. Sin embargo, se encontraron diferencias significativas a nivel de implementación, y se determinó que el desempeño de los informes de sostenibilidad depende en gran medida de la madurez institucional y la capacidad de implementación.

En el marco del modelo desarrollado, el proceso de transición de las empresas hacia la elaboración de informes de sostenibilidad se ha abordado mediante una estructura de madurez de cinco etapas. Estas etapas representan un proceso de desarrollo que abarca desde la sensibilización hasta la integración estratégica. Sin embargo, en términos de capacidad externa, la intensidad del riesgo de sostenibilidad, la infraestructura de datos y las presiones regulatorias y del mercado destacan como factores determinantes.

Los resultados del análisis sectorial muestran que los sectores bancario y energético de Turquía presentan el mayor nivel de preparación en materia de informes de sostenibilidad. Por el contrario, el turismo y algunos sectores de servicios parecen tener un menor potencial de implementación. Esta situación revela que la elaboración de informes de sostenibilidad se desarrolla según dinámicas diferentes en cada sector.

La revisión de la literatura indica que los estudios en Turquía se mantienen en gran medida en el nivel de introducción del marco regulatorio, y que existen importantes lagunas de investigación en áreas como la calidad de la implementación, los mecanismos de garantía, la infraestructura de datos y los impactos financieros.

Conclusión y recomendaciones: Este estudio revela que la elaboración de informes de sostenibilidad en Turquía es un proceso de institucionalización multidimensional, moldeado por la interacción de mecanismos regulatorios, institucionales y de mercado. Si bien el cumplimiento de las NIIF S1 y S2 por parte de las TSRS ofrece una ventaja significativa, el éxito de su implementación depende en gran medida de la capacidad de generación de datos de las empresas, sus estructuras de gobierno corporativo y la sofisticación de su infraestructura de informes.

En consecuencia, este estudio propone tres recomendaciones clave. En primer lugar, es necesario fortalecer la capacidad corporativa de las empresas en materia de informes de sostenibilidad. En segundo lugar, el desarrollo de infraestructuras de datos que permitan la integración de la información de sostenibilidad con los sistemas de información financiera es fundamental. En tercer lugar, para aumentar la fiabilidad de los informes de sostenibilidad, es necesario ampliar los mecanismos de garantía independientes e incrementar la eficacia de los instrumentos de mercado.

En conclusión, la presentación de informes de sostenibilidad en Turquía está dejando de ser una mera obligación regulatoria para convertirse en un área estratégica que impacta la capacidad de las empresas para generar valor a largo plazo. Esta transformación marca un cambio fundamental en las prácticas de información corporativa, al permitir una mayor integración del conocimiento sobre sostenibilidad en las decisiones de inversión.

Palabras clave: Informes de sostenibilidad, Normas turcas de informes de sostenibilidad (TSRS), Informes ESG, Divulgaciones de sostenibilidad, Madurez de los informes

結構化摘要：

研究引言及目的：近年來，永續發展報告經歷了顯著的變革，已發展成為一個綜合性的報告領域，不僅涵蓋企業的財務績效，還包括其環境、社會和治理（ESG）維度。該領域傳統上以自願揭露為框架，但由於投資者在決策過程中對更系統化、可比較和可靠的資訊的需求日益增長，已逐漸演變為一個更加規範化的體系。這項變革中最重要里程碑之一是國際永續發展準則理事會（ISSB）於2023年發布的IFRS S1和IFRS S2準則。這些準則為揭露與永續發展相關的財務資訊提供了一個全球框架，從而將永續發展報告與財務報告體系更緊密地連結起來。

在土耳其，這項全球轉型已透過公共監督、會計和審計標準管理局發布的《土耳其永續發展報告標準》（TSRS）納入國家立法。TSRS的生效使某些企業必須提交永續發展報告，標誌著土耳其在該領域的制度化進程邁出了重要一步。

本研究的主要目標是從概念上分析土耳其永續發展報告準則（TSRS）與國際財務報告準則S1和S2之間的關係，不僅關注規範性合規性，還關注實施能力和報告生態系統。在此框架下，本研究旨在系統地識別文獻中的研究趨勢和空白，並提出一個改進土耳其永續發展報告的整體路線圖。

理論架構：本研究的理論架構建立在考慮永續發展報告多層次性的方法之上。在該框架下，永續發展報告被視為一個生態系統，由全球標準、國家法規、企業實踐和市場機制相互作用而形成。雖然IFRS S1和IFRS S2標準構成了全球層面的基本參考框架，但TSRS代表了在土耳其實施該框架的監管機制。

在這個理論模型中，永續發展報告績效是透過兩個基本維度的相互作用來解釋的：內部發展維度和外部能力維度。內部維度指的是企業在永續發展報告方面的組織成熟度，而外部維度則涵蓋了永續發展風險強度、資料基礎設施以及監管/市場壓力等因素。這種方法將永續發展報告視為一個動態結構，而非只是一個技術性的詮釋過程，而是一個在組織轉型和市場互動框架下形成的動態結構。

方法：本研究採用質性研究方法，不依賴實證資料蒐集。研究運用了文獻綜述和比較概念分析方法。文獻綜述透過Google學術搜尋取得與永續發展報告相關的學術出版物，主要檢視了2015年至2024年期間的研究。

納入分析的研究是根據永續發展報告、ESG資訊揭露以及與IFRS S1/S2和TSRS的相關性等標準篩選出來的。此外，IFRS基金會、土耳其消費者保護委員會（KGK）和國際證監會組織（IOSCO）發布的監管文件也被納入分析。所選研究按主題分類，並從永續發展報告的規範結構、實施能力、資料基礎設施、保證機制和產業差異等角度進行評估。

根據研究結果，我們建立了一個綜合概念模型來解釋TSRS的實施水平，並在此模型的框架內對各部門進行了比較分析。

研究結果與討論：研究結果表明，TSRS在規範層面與IFRS S1和IFRS S2高度一致。然而，在實施層面上存在顯著差異，永續發展報告的績效在很大程度上取決於機構的成熟度和實施能力。

在已建構的模型架構內，企業向永續發展報告轉型的過程被置於一個五階段成熟度結構中進行闡述。這些階段代表了一個從意識覺醒到策略整合的發展過程。然而，就外部能力而言，永續發展風險強度、數據基礎設施以及監管/市場壓力是決定性因素。

產業分析結果顯示，土耳其銀行業和能源業在永續發展報告方面準備最為充分。相較之下，旅遊業和部分服務業的實施潛力似乎較低。這種情況表明，不同產業的永續發展報告發展呈現出不同的動態。

文獻綜述表明，土耳其的研究大多仍停留在引入監管框架的層面，在實施品質、保障機制、數據基礎設施和財務影響等領域存在顯著的研究空白。

結論與建議：本研究表明，土耳其的永續發展報告是一個多維度的製度化過程，受到監管、制度和市場機制相互作用的影響。儘管土耳其永續發展報告（TSRS）符合國際財務報告準則S1和S2具有顯著優勢，但實施的成功在很大程度上取決於企業的資料產生能力、公司治理結構以及報告基礎設施的完善程度。

因此，本研究提出了三項關鍵建議。首先，必須加強企業在永續發展報告方面的能力建構。其次，建立能夠將永續發展數據與財務報告系統整合的數據基礎設施至關重要。第三，為了提高永續發展報告的可靠性，必須拓展獨立的鑑證機制，並提升市場工具的效能。

總之，土耳其的永續發展報告正超越單純的監管義務，逐漸成為一個影響企業長期價值創造能力的策略性報告領域。這一轉變標誌著企業報告實踐的根本性變革，使得永續發展知識能夠更有效地融入投資決策。

關鍵字：永續發展報告、土耳其永續發展報告標準（TSRS）、ESG報告、永續發展資訊揭露、報告成熟度

Структурированное резюме:

Введение и цель исследования: Отчетность в области устойчивого развития претерпела значительные изменения в последние годы, превратившись в интегрированную область отчетности, которая охватывает не только финансовые показатели предприятий, но и их экологические, социальные и управленческие (ESG) аспекты. Традиционно развиваясь в рамках добровольного раскрытия информации, эта область эволюционировала в более регулируемую структуру в связи с растущей потребностью в более систематической, сопоставимой и надежной информации в процессах принятия решений инвесторами. Одним из важнейших этапов этой трансформации являются стандарты IFRS S1 и IFRS S2, опубликованные Международным советом по стандартам устойчивого развития (ISSB) в 2023 году. Эти стандарты обеспечивают глобальную основу для раскрытия финансовой информации, связанной с устойчивым развитием, тем самым более тесно связывая отчетность в области устойчивого развития с системой финансовой отчетности.

В Турции эта глобальная трансформация была закреплена в национальном законодательстве посредством Турецких стандартов отчетности в области устойчивого развития (TSRS), опубликованных Управлением по государственному надзору, бухгалтерскому учету и аудиту. Вступление в силу TSRS сделало отчетность в области устойчивого развития обязательной для определенных предприятий, что стало важным шагом в институционализации этой области в Турции.

Основная цель данного исследования — концептуальный анализ взаимосвязи между TSRS и IFRS S1 и IFRS S2, не только с точки зрения соответствия нормативным требованиям, но и в контексте возможностей внедрения и экосистемы отчетности. В рамках этого исследования ставится задача систематически выявить исследовательские тенденции и пробелы в литературе, а также предложить целостную дорожную карту для улучшения отчетности в области устойчивого развития в Турции.

Теоретическая основа: Теоретическая основа данного исследования построена на подходе, учитывающем многоуровневый характер отчетности в области устойчивого развития. В рамках этой основы отчетность в области устойчивого развития рассматривается как экосистема, формируемая взаимодействием глобальных стандартов, национальных нормативных актов, корпоративной практики и рыночных механизмов. В то время как стандарты IFRS S1 и IFRS S2 составляют фундаментальную основу на глобальном уровне, TSRS представляет собой нормативный механизм, позволяющий применять эту основу в Турции.

В теоретической модели эффективность отчетности в области устойчивого развития объясняется взаимодействием двух фундаментальных измерений: внутреннего измерения развития и внешнего измерения потенциала. Внутреннее измерение относится к процессам организационной зрелости предприятий в отношении отчетности в области устойчивого развития, в то время как внешнее измерение включает такие элементы, как интенсивность рисков в области устойчивого развития, инфраструктура данных и регуляторное/рыночное давление. Такой подход рассматривает отчетность в области устойчивого развития не просто как технический процесс объяснения, а как динамическую структуру, формирующуюся в рамках организационной трансформации и рыночного взаимодействия.

Метод: Данное исследование носит качественный характер и не опирается на сбор эмпирических данных. В исследовании использовались методы анализа документов и сравнительного концептуального анализа. Обзор литературы проводился с помощью Google Scholar для доступа к академическим публикациям, посвященным отчетности в области устойчивого развития, и были изучены исследования, охватывающие преимущественно период 2015–2024 годов.

В анализ были включены исследования, отобранные на основе таких критериев, как отчетность в области устойчивого развития, раскрытие информации об ESG-факторах и соответствие стандартам IFRS S1/S2 и TSRS. Кроме того, в анализ были включены нормативные документы, опубликованные Фондом IFRS, Органом общественного надзора (KGK) и IOSCO. Отобранные исследования были тематически классифицированы и оценены по таким критериям, как нормативная структура отчетности в области устойчивого развития, потенциал внедрения, инфраструктура данных, механизмы обеспечения достоверности и отраслевые различия.

На основе полученных данных была разработана интегрированная концептуальная модель для объяснения уровня внедрения системы TSRS, а также проведен сравнительный анализ по секторам в рамках этой модели.

Результаты и обсуждение: Результаты исследования показывают, что TSRS в значительной степени соответствует IFRS S1 и IFRS S2 на нормативном уровне. Однако были выявлены существенные различия на уровне внедрения, и было установлено, что эффективность отчетности в области устойчивого развития в значительной степени зависит от институциональной зрелости и потенциала внедрения.

В рамках разработанной модели процесс перехода предприятий к отчетности в области устойчивого развития рассматривается в пятиэтапной структуре зрелости. Эти этапы представляют собой процесс развития, начиная от осведомленности и заканчивая стратегической интеграцией. Однако с точки зрения внешних возможностей, определяющими факторами выделяются интенсивность рисков в области устойчивого развития, инфраструктура данных и регуляторное/рыночное давление.

Результаты отраслевого анализа показывают, что банковский и энергетический секторы Турции демонстрируют самый высокий уровень готовности в плане отчетности по устойчивому развитию. В отличие от них, туризм и некоторые секторы услуг, по-видимому, имеют меньший потенциал для внедрения. Эта ситуация свидетельствует о том, что отчетность по устойчивому развитию развивается в разных секторах с различной динамикой.

Обзор литературы показывает, что исследования в Турции в основном остаются на уровне внедрения нормативно-правовой базы, и что существуют значительные пробелы в исследованиях в таких областях, как качество внедрения, механизмы обеспечения, инфраструктура данных и финансовые последствия.

Заключение и рекомендации: Данное исследование показывает, что отчетность в области устойчивого развития в Турции представляет собой многомерный процесс институционализации, формируемый взаимодействием регулирующих, институциональных и рыночных механизмов. Хотя соответствие TSRS стандартам IFRS S1 и IFRS S2 дает значительные преимущества, успех внедрения во многом зависит от способности предприятий генерировать данные, их структур корпоративного управления и уровня развития их инфраструктуры отчетности.

Таким образом, в данном исследовании разработаны три ключевые рекомендации. Во-первых, необходимо укрепить корпоративный потенциал предприятий в области отчетности по устойчивому

развитию. Во-вторых, критически важным является развитие инфраструктуры данных, которая позволит интегрировать данные об устойчивом развитии с системами финансовой отчетности. В-третьих, для повышения надежности отчетов об устойчивом развитии необходимо расширить механизмы независимой проверки и повысить эффективность рыночных инструментов.

В заключение, отчетность в области устойчивого развития в Турции перестает быть просто нормативной обязанностью и становится стратегической областью отчетности, влияющей на способность бизнеса создавать долгосрочную ценность. Эта трансформация свидетельствует о фундаментальном сдвиге в практике корпоративной отчетности, позволяя более эффективно интегрировать знания об устойчивом развитии в инвестиционные решения.

Ключевые слова: Отчетность в области устойчивого развития, Турецкие стандарты отчетности в области устойчивого развития (TSRS), Отчетность по ESG, Раскрытие информации об устойчивом развитии, Зрелость отчетности

स्ट्रक्चर्ड समरी:

स्टडी का इंट्रोडक्शन और मकसद: हाल के सालों में सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग में बड़ा बदलाव आया है, यह एक इंटीग्रेटेड रिपोर्टिंग एरिया बन गया है जिसमें न सिर्फ बिज़नेस की फाइनेंशियल परफॉर्मेंस बल्कि उनके एनवायरनमेंटल, सोशल और गवर्नेंस (ESG) डाइमेंशन भी शामिल हैं। ट्रेडिशनली वॉलंटरी डिस्क्लोजर के फ्रेमवर्क में डेवलप हुआ यह एरिया, इन्वेस्टर्स के डिसीजन-मेकिंग प्रोसेस में ज़्यादा सिस्टमैटिक, कम्पेयरेबल और भरोसेमंद जानकारी की बढ़ती ज़रूरत के कारण ज़्यादा रेगुलेटेड स्ट्रक्चर में बदल गया है। इस बदलाव में सबसे ज़रूरी माइलस्टोन में से एक IFRS S1 और IFRS S2 स्टैंडर्ड हैं जिन्हें इंटरनेशनल सस्टेनेबिलिटी स्टैंडर्ड्स बोर्ड (ISSB) ने 2023 में पब्लिश किया था। ये स्टैंडर्ड सस्टेनेबिलिटी से जुड़ी फाइनेंशियल जानकारी डिस्क्लोज करने के लिए एक ग्लोबल फ्रेमवर्क देते हैं, इस तरह सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग को फाइनेंशियल रिपोर्टिंग सिस्टम से ज़्यादा मज़बूती से जोड़ते हैं।

तुर्की में, इस ग्लोबल बदलाव को पब्लिक ओवरसाइट, अकाउंटिंग और ऑडिटिंग स्टैंडर्ड्स अथॉरिटी द्वारा पब्लिश किए गए टर्किश सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग स्टैंडर्ड्स (TSRS) के ज़रिए नेशनल कानून में शामिल किया गया है। TSRS के लागू होने से कुछ बिज़नेस के लिए सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग ज़रूरी हो गई है, जो तुर्की में इस फील्ड के इंस्टीट्यूशनलाइज़ेशन में एक बड़ा कदम है।

इस स्टडी का मुख्य मकसद TSRS और IFRS S1 और IFRS S2 के बीच के रिश्ते को कॉन्सेप्चुअली एनालाइज़ करना है, न सिर्फ नॉर्मेटिव कम्प्लायंस के मामले में बल्कि इम्प्लीमेंटेशन कैपेसिटी और रिपोर्टिंग इकोसिस्टम के संदर्भ में भी। इस दायरे में, स्टडी का मकसद लिटेरेचर में रिसर्च टेंडेंस और गैप्स को सिस्टमैटिकली पहचानना और टर्की में सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग को बेहतर बनाने के लिए एक होलिस्टिक रोडमैप प्रपोज़ करना है।

थ्योरेटिकल फ्रेमवर्क: इस स्टडी का थ्योरेटिकल फ्रेमवर्क एक ऐसे तरीके पर बना है जो सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग के मल्टी-लेयर्ड नेचर पर विचार करता है। इस फ्रेमवर्क के अंदर, सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग को एक इकोसिस्टम के रूप में माना जाता है जो ग्लोबल स्टैंडर्ड्स, नेशनल रेगुलेशन, कॉर्पोरेट प्रैक्टिस और मार्केट मैकेनिज्म के इंटरैक्शन से बनता है। जबकि IFRS S1 और IFRS S2 स्टैंडर्ड ग्लोबल लेवल पर फंडामेंटल रेफरेंस फ्रेमवर्क बनाते हैं, TSRS वह रेगुलेटरी मैकेनिज्म है जो टर्की में इस फ्रेमवर्क के एप्लिकेशन को इनेबल करता है।

थ्योरेटिकल मॉडल में, सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग परफॉर्मेंस को दो बेसिक डाइमेंशन के इंटरैक्शन से समझाया जाता है: इंटरनल डेवलपमेंट डाइमेंशन और एक्सटर्नल कैपेसिटी डाइमेंशन। इंटरनल डाइमेंशन का मतलब है सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग के बारे में बिज़नेस के ऑर्गेनाइज़ेशनल मैच्योरिटी प्रोसेस, जबकि एक्सटर्नल डाइमेंशन में सस्टेनेबिलिटी रिस्क इंटेन्सिटी, डेटा इंफ्रास्ट्रक्चर और रेगुलेटरी/मार्केट प्रेशर जैसे एलिमेंट शामिल हैं। यह अप्रोच सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग को सिर्फ एक टेक्निकल एक्सप्लेनेशन प्रोसेस के तौर पर नहीं, बल्कि ऑर्गेनाइज़ेशनल ट्रांसफॉर्मेशन और मार्केट इंटरैक्शन के फ्रेमवर्क के अंदर बने एक डायनामिक स्ट्रक्चर के तौर पर देखता है।

तरीका: यह स्टडी एक क्वालिटेटिव रिसर्च है जो एंपिरिकल डेटा कलेक्शन पर निर्भर नहीं है। रिसर्च में डॉक्यूमेंट रिव्यू और कम्पेरेटिव कॉन्सेप्चुअल एनालिसिस के तरीकों का इस्तेमाल किया गया। सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग से जुड़े एकेडमिक पब्लिकेशन तक पहुंचने के लिए गूगल स्कॉलर के ज़रिए लिटेरेचर रिव्यू किया गया, और मुख्य रूप से 2015–2024 के समय को कवर करने वाली स्टडीज़ की जांच की गई।

एनालिसिस में शामिल स्टडीज़ को सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग, ESG डिस्क्लोज़र, और IFRS S1/S2 और TSRS से रिलेवेंस जैसे क्राइटेरिया के आधार पर चुना गया था। इसके अलावा, IFRS फाउंडेशन, KGK (टर्किश कंज्यूमर प्रोटेक्शन बोर्ड), और IOSCO द्वारा पब्लिश किए गए रेगुलेटरी डॉक्यूमेंट्स को भी एनालिसिस में शामिल किया गया था। चुनी गई स्टडीज़ को थीम के हिसाब से क्लासिफाई किया गया और सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग का नॉर्मेटिव स्ट्रक्चर, इम्प्लीमेंटेशन कैपेसिटी, डेटा इंफ्रास्ट्रक्चर, एश्योरेंस मैकेनिज्म, और सेक्टरल डिफरेंस जैसे हेडिंग्स के तहत इवैल्यूएट किया गया।

नतीजों के आधार पर, TSRS इम्प्लीमेंटेशन के लेवल को समझाने के लिए एक इंटीग्रेटेड कॉन्सेप्चुअल मॉडल बनाया गया, और इस मॉडल के फ्रेमवर्क के अंदर अलग-अलग सेक्टरों का कम्परेटिव एनालिसिस किया गया।

नतीजे और चर्चा: स्टडी के नतीजे बताते हैं कि TSRS नॉर्मेटिव लेवल पर IFRS S1 और IFRS S2 के साथ काफी हद तक अलाइन है। हालांकि, इम्प्लीमेंटेशन लेवल पर काफी अंतर पाए गए, और सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग परफॉर्मेंस काफी हद तक इंस्टीट्यूशनल मैच्योरिटी और इम्प्लीमेंटेशन कैपेसिटी पर निर्भर पाया गया।

डेवलप किए गए मॉडल के फ्रेमवर्क में, बिज़नेस के सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग में ट्रांज़िशन प्रोसेस को पाँच-स्टेज वाले मैच्योरिटी स्ट्रक्चर में एड्रेस किया गया है। ये स्टेज अवेयरनेस से लेकर स्ट्रेटेजिक इंटीग्रेशन तक के डेवलपमेंट प्रोसेस को दिखाते हैं। हालांकि, एक्सटर्नल कैपेसिटी के मामले में, सस्टेनेबिलिटी रिस्क इंटेसिटी, डेटा इंफ्रास्ट्रक्चर, और रेगुलेटरी/मार्केट प्रेशर डिटरमाइनिंग फैक्टर्स के तौर पर सामने आते हैं।

सेक्टरल एनालिसिस के नतीजों से पता चलता है कि तुर्की में बैंकिंग और एनर्जी सेक्टर में सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग के मामले में सबसे ज़्यादा तैयारी है। इसके उलट, टूरिज्म और कुछ सर्विस सेक्टर में इसे लागू करने की क्षमता कम लगती है। इस स्थिति से पता चलता है कि सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग अलग-अलग सेक्टर में अलग-अलग डायनामिक्स के हिसाब से डेवलप होती है।

लिटरेचर रिव्यू से पता चलता है कि तुर्की में स्टडीज़ ज़्यादातर रेगुलेटरी फ्रेमवर्क को शुरू करने के लेवल पर ही हैं, और इम्प्लीमेंटेशन कालिटी, एश्योरेंस मैकेनिज्म, डेटा इंफ्रास्ट्रक्चर और फाइनेंशियल इम्पैक्ट जैसे एरिया में रिसर्च में काफी गैप हैं।

निष्कर्ष और सुझाव: इस स्टडी से पता चलता है कि तुर्की में सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग एक मल्टी-डाइमेंशनल इंस्टीट्यूशनलाइज़ेशन प्रोसेस है जो रेगुलेटरी, इंस्टीट्यूशनल और मार्केट-बेस्ड मैकेनिज्म के इंटरैक्शन से बनता है। हालांकि TSRS का IFRS S1 और IFRS S2 के साथ कम्प्लायंस एक बड़ा फायदा देता है, लेकिन इसे लागू करने में सफलता काफी हद तक बिज़नेस की डेटा जेनरेशन कैपेसिटी, उनके कॉर्पोरेट गवर्नेंस स्ट्रक्चर और उनके रिपोर्टिंग इंफ्रास्ट्रक्चर की सोफिस्टिकेशन पर निर्भर करती है।

इसलिए, इस स्टडी में तीन खास सुझाव दिए गए हैं। पहला, सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग के मामले में बिज़नेस की कॉर्पोरेट कैपेसिटी को मज़बूत करना ज़रूरी है। दूसरा, ऐसे डेटा इंफ्रास्ट्रक्चर का डेवलपमेंट जो सस्टेनेबिलिटी डेटा को फाइनेंशियल रिपोर्टिंग सिस्टम के साथ इंटीग्रेट कर सके, बहुत ज़रूरी है। तीसरा, सस्टेनेबिलिटी रिपोर्ट की रिलायबिलिटी बढ़ाने के लिए, इंडिपेंडेंट एश्योरेंस मैकेनिज्म को बढ़ाना और मार्केट इंस्ट्रूमेंट्स का असर बढ़ाना ज़रूरी है।

कुल मिलाकर, तुर्की में सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग सिर्फ एक रेगुलेटरी ज़िम्मेदारी से आगे बढ़ रही है; यह एक स्ट्रेटेजिक रिपोर्टिंग एरिया बन रहा है जो बिज़नेस की लॉन्ग-टर्म वैल्यू क्रिएशन कैपेसिटी पर असर डालता है। यह बदलाव इन्वेस्टमेंट के फ़ैसलों में सस्टेनेबिलिटी की जानकारी को और मज़बूती से जोड़कर कॉर्पोरेट रिपोर्टिंग के तरीकों में एक बड़ा बदलाव दिखाता है।

कीवर्ड: सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग, टर्किश सस्टेनेबिलिटी रिपोर्टिंग स्टैंडर्ड्स (TSRS), ESG रिपोर्टिंग, सस्टेनेबिलिटी डिस्क्लोज़र, रिपोर्टिंग मैच्योरिटी

Yapılandırılmış Özet:

Giriş ve Çalışmanın Amacı: Sürdürülebilirlik raporlaması, son yıllarda işletmelerin yalnızca finansal performanslarını değil, aynı zamanda çevresel, sosyal ve yönetim (Environmental, Social and Governance – ESG) boyutlarını da kapsayan bütünlük bir yapıya doğru önemli bir dönüşüm geçirmiştir. Geleneksel olarak gönüllü açıklamalar çerçevesinde gelişen bu alan, yatırımcıların karar süreçlerinde daha sistematik, karşılaştırılabilir ve güvenilir bilgiye duyulan ihtiyacın artmasıyla birlikte daha kurallı bir yapıya evrilmiştir. Bu dönüşümün en önemli dönüm noktalarından biri, Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulu (ISSB)

tarafından 2023 yılında yayımlanan IFRS S1 ve IFRS S2 standartlarıdır. Söz konusu standartlar, sürdürülebilirlikle ilgili finansal bilgilerin açıklanmasına yönelik küresel bir çerçeve sunarak, sürdürülebilirlik raporlamasını finansal raporlama sistemi ile daha güçlü biçimde ilişkilendirmiştir.

Türkiye’de bu küresel dönüşüm, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu (KGK) tarafından yayımlanan Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları (TSRS) ile ulusal mevzuata aktarılmıştır. TSRS’nin yürürlüğe girmesi, sürdürülebilirlik raporlamasını belirli işletmeler için zorunlu hale getirerek Türkiye’de söz konusu alanın kurumsallaşmasında kritik bir eşik oluşturmıştır.

Bu çalışmanın temel amacı, TSRS’nin IFRS S1 ve IFRS S2 ile olan ilişkisini yalnızca normatif uyum açısından değil, aynı zamanda uygulama kapasitesi ve raporlama ekosistemi bağlamında kavramsal olarak analiz etmektir. Bu kapsamda çalışma, literatürdeki araştırma eğilimlerini ve boşlukları sistematik biçimde ortaya koymayı ve Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının geliştirilmesine yönelik bütüncül bir yol haritası önermeyi hedeflemektedir.

Kuramsal Çerçeve: Çalışmanın kuramsal çerçevesi, sürdürülebilirlik raporlamasının çok katmanlı yapısını esas alan bir yaklaşım üzerine inşa edilmiştir. Bu doğrultuda sürdürülebilirlik raporlaması, küresel standartlar, ulusal düzenlemeler, kurumsal uygulamalar ve piyasa mekanizmalarının etkileşimiyle şekillenen bir ekosistem olarak ele alınmaktadır. IFRS S1 ve IFRS S2 standartları küresel düzeyde sürdürülebilirlik raporlamasının temel referans çerçevesini oluştururken, TSRS bu çerçevenin Türkiye’de uygulanmasını sağlayan düzenleyici mekanizmayı temsil etmektedir.

Kuramsal modelde sürdürülebilirlik raporlama performansı, iki temel boyutun etkileşimi ile açıklanmaktadır: içsel gelişim boyutu ve dışsal kapasite boyutu. İçsel boyut, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin kurumsal olgunluk süreçlerini ifade ederken; dışsal boyut, sürdürülebilirlik risk yoğunluğu, veri altyapısı ve düzenleyici/piyasa baskıları gibi unsurları kapsamaktadır. Bu yaklaşım, sürdürülebilirlik raporlamasını yalnızca teknik bir bilgi açıklama süreci olarak değil, aynı zamanda kurumsal dönüşüm ve piyasa etkileşimi ekseninde şekillenen dinamik bir yapı olarak değerlendirmektedir.

Yöntem: Bu çalışma, ampirik veri toplamaya dayanmayan kavramsal nitelikte bir araştırmadır. Araştırmada veri toplama ve değerlendirme yöntemi olarak doküman incelemesi ve karşılaştırmalı kavramsal analiz yaklaşımı benimsenmiştir. Literatür taraması, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin akademik yayınlara erişim sağlamak amacıyla Google Scholar üzerinden gerçekleştirilmiş ve sürdürülebilirlik raporlamasında küresel dönüşümün hız kazandığı dönemi yansıtacak şekilde ağırlıklı olarak 2015–2024 dönemini kapsayan çalışmalar incelenmiştir.

Analize dahil edilen çalışmalar; sürdürülebilirlik raporlaması, ESG açıklamaları, IFRS S1/S2 ve TSRS ile doğrudan ilişkili olması kriterlerine göre seçilmiştir. Akademik literatürün yanı sıra IFRS Foundation, KGK ve Uluslararası Menkul Kıymetler Komisyonları Örgütü (International Organization of Securities Commissions – IOSCO) tarafından yayımlanan resmi ve düzenleyici belgeler de inceleme kapsamına alınmıştır. Seçilen kaynaklar tematik olarak sınıflandırılmış; sürdürülebilirlik raporlamasının normatif yapısı, uygulama kapasitesi, veri altyapısı, güvence mekanizmaları ve sektörel farklılıklar gibi temel başlıklar altında değerlendirilmiştir.

Elde edilen bulgular doğrultusunda, Türkiye’deki TSRS uygulama düzeyini ve kurumsal olgunluk yapısını açıklamaya yönelik bütüncül bir kavramsal model geliştirilmiş; sektörler arası farklılıklar bu model çerçevesinde karşılaştırmalı bir perspektifle değerlendirilmiştir.

Bulgular ve Tartışma: Çalışma bulguları, TSRS’nin IFRS S1 ve IFRS S2 ile normatif düzeyde büyük ölçüde uyumlu olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, uygulama düzeyinde önemli farklılıklar bulunduğu ve sürdürülebilirlik raporlama performansının büyük ölçüde kurumsal olgunluk ve uygulama kapasitesine bağlı olarak şekillendiği anlaşılmaktadır.

Geliştirilen kavramsal model çerçevesinde, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına geçiş süreci beş aşamalı bir olgunluk yapısı içinde ele alınmıştır. Bu aşamalar, kurumsal farkındalıktan stratejik entegrasyona kadar uzanan bir gelişim sürecini temsil etmektedir. Bununla birlikte dışsal kapasite boyutunda sürdürülebilirlik risk yoğunluğu, veri altyapısı ile düzenleyici ve piyasa baskıları belirleyici faktörler olarak öne çıkmaktadır.

Sektörel analiz sonuçları, Türkiye’de bankacılık ve enerji sektörlerinin sürdürülebilirlik raporlaması açısından en yüksek hazırlık düzeyine sahip olduğunu göstermektedir. Buna karşılık turizm ve bazı hizmet sektörlerinde uygulama kapasitesi ve kurumsal olgunluk düzeyinin daha sınırlı olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, sürdürülebilirlik raporlamasının sektörler arasında yapısal dinamiklere bağlı olarak farklı hızlarda geliştiğini ortaya koymaktadır.

Literatür değerlendirmesi, Türkiye’deki mevcut çalışmaların büyük ölçüde düzenleyici çerçeveyi açıklama ve tanıma düzeyinde kaldığını, buna karşılık uygulama kalitesi, güvence mekanizmaları, veri altyapısı ve finansal etkiler gibi alanlarda önemli araştırma boşlukları bulunduğunu göstermektedir.

Sonuç ve Öneriler: Çalışma, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’de düzenleyici, kurumsal ve piyasa temelli mekanizmaların etkileşimiyle şekillenen çok boyutlu bir kurumsallaşma süreci olduğunu ortaya koymaktadır. TSRS’nin IFRS S1 ve IFRS S2 ile uyumlu olması önemli bir avantaj sağlamakla birlikte, uygulama başarısı büyük ölçüde işletmelerin veri üretme kapasitesi, kurumsal yönetim yapıları ve raporlama altyapılarının gelişmişliğine bağlıdır.

Bu doğrultuda çalışmada uygulamaya yönelik üç temel öneri geliştirilmektedir. İlk olarak, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin kurumsal kapasitelerinin güçlendirilmesi gerekmektedir. İkinci olarak, sürdürülebilirlik verilerinin finansal raporlama sistemleri ile entegrasyonunu sağlayacak veri altyapılarının geliştirilmesi kritik öneme sahiptir. Üçüncü olarak ise raporlanan sürdürülebilirlik bilgilerinin güvenilirliğini artırmak amacıyla bağımsız güvence mekanizmalarının yaygınlaştırılması ve piyasa araçlarının etkinliğinin artırılması gerekmektedir.

Sonuç olarak, sürdürülebilirlik raporlaması Türkiye’de yalnızca bir düzenleyici yükümlülük olmaktan çıkmakta; işletmelerin uzun vadeli değer yaratma kapasitesini etkileyen stratejik bir raporlama alanı haline gelmektedir. Bu dönüşüm, sürdürülebilirlik bilgisinin yatırım kararları ile daha güçlü biçimde bütünleşmesini sağlayarak kurumsal raporlama anlayışında köklü bir değişime işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilirlik Raporlaması, Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları (TSRS), ESG Raporlama, Sürdürülebilirlik Açıklamaları, Raporlama Olgunluğu

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

Sustainability Reporting and the Evaluation of Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS) within the Framework of IFRS S1 and IFRS S2

Introduction

Sustainability reporting, in recent years, has evolved from voluntary corporate disclosure practices into a more structured and comparable information field used in the decision-making processes of investors and financial market actors (KPMG, 2024; Wagenhofer, 2024). This transformation has also led to a more integrated structure of sustainability information within the financial reporting system.

A significant milestone in this transformation process emerged with the publication of global sustainability reporting standards in 2023. These standards strengthen the framework for a more systematic disclosure of the relationship between sustainability and financial performance; they focus particularly on reporting the financial impacts of climate-related risks and opportunities (IFRS Foundation, 2023a). In this context, sustainability reporting has moved beyond being merely a disclosure practice and has become an integral component of financial decision-making processes.

These global developments have accelerated the institutionalization of sustainability reporting in different countries through national regulations. The widespread international adoption of these standards has been significantly supported by capital market regulators (IFRS Foundation, 2023b). In Türkiye, this transformation has entered a new phase with the incorporation of sustainability reporting standards into national legislation and the establishment of a mandatory reporting scope for specific businesses (Public Oversight, Accounting and Auditing Standards Authority [KGK], 2023). This indicates that sustainability reporting in Türkiye has moved from being merely a voluntary practice to a regulated area of corporate reporting.

The sustainability reporting literature in Türkiye has significantly developed, particularly with the publication of IFRS S1 and IFRS S2 standards and the entry into force of the Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS). Current studies primarily focus on the conceptual framework of sustainability reporting, ESG disclosures, integrated reporting, sustainability accounting, and regulatory compliance processes (Akdoğan et al., 2020; Özerhan & Sultanoğlu, 2018; Sultanoğlu & Özerhan, 2020; Akdoğan et al., 2023). In addition, empirical studies examining the sustainability disclosures, reporting quality, and sector-based practices of companies operating within the scope of the BIST Sustainability Index have increased in recent years.

However, regulatory compliance and implementation success do not mean the same thing. The entry into force of standards does not automatically mean that the quality, comparability, and auditability of reports will increase. While a significant portion of studies in Türkiye focus on the regulatory and conceptual dimensions of sustainability reporting; the literature appears relatively limited in implementation-oriented areas such as implementation capacity, data infrastructure,

institutional readiness, assurance processes, sectoral differences, and financial impacts (Köse & Çetin, 2023; Kaldırım & Kaldırım, 2025; Özdemir, 2024; Reyhan, 2025; Şimşek & Şimşek, 2025).

In this context, the main objective of this study is to conceptually evaluate the relationship between global sustainability reporting standards and the implementation framework in Türkiye, and to highlight research trends and gaps in the literature.

This study offers three unique contributions to the literature. Firstly, it addresses the relationship between global sustainability standards and the implementation framework in Türkiye not only at the level of normative compliance but also in the context of implementation capacity and the reporting ecosystem. Secondly, by systematically classifying research trends and gaps in the literature, it identifies priority research topics for future studies, particularly in areas such as data infrastructure, assurance mechanisms, sectoral differences, and financial impacts. Thirdly, it proposes a holistic roadmap for improving sustainability reporting in Türkiye, based on the simultaneous development of institutional capacity, data infrastructure, and market mechanisms.

Conceptual Framework and Literature Review

The conceptual foundations of sustainability reporting and its development in the literature are evaluated within a systematic framework. This includes examining the historical transformation of sustainability reporting and the development of different reporting approaches; subsequently, the new global framework established by IFRS S1 and IFRS S2 standards is analyzed.

Following this, the general overview of the literature in Türkiye regarding TSRS is examined, and prominent research trends and key areas of discussion in the literature are presented. This approach allows for a systematic evaluation of the existing knowledge on sustainability reporting while also highlighting gaps in the literature.

The Transformation of Sustainability Reporting

Sustainability reporting has long evolved through various frameworks such as the Global Reporting Initiative (GRI), the Integrated Reporting Framework (IR), SASB, and TCFD (Susmaz & Doğan, 2022; Costes & Hategan, 2025; Du Toit, 2024; Cooper & Michelon, 2022). These frameworks have catered to different user groups and varying understandings of materiality, but have also produced a fragmented structure in reporting. Akdoğan (2024) emphasizes that the numerous frameworks used in reporting sustainability information have increased the need for a single, more comparable reporting system. Similarly, Du Toit's (2024) study, which examines thirty years of sustainability reporting literature, shows that despite the growth of the field, problems of standardization, reliability, and comparability persist.

At this point, IFRS S1 and IFRS S2 reframe sustainability reporting within a common, investor-focused financial disclosure framework. While IFRS S1 sets out general provisions for all risks and opportunities related to sustainability, IFRS S2 treats climate as a separate and priority topic. According to the IFRS Foundation, the aim of these standards is to provide decision-making, globally comparable, and consistent disclosures for users of general-purpose financial reports (IFRS Foundation, 2023a).

Conceptual Structure of IFRS S1 and IFRS S2

IFRS S1 requires that financial disclosures related to sustainability focus on the risks and opportunities that may affect an entity's short, medium, and long-term prospects. The standard's core principle is that the primary users of financial reports are those making resource allocation decisions. This approach separates sustainability information from general corporate communication, placing it directly within the category of information relevant to business value (IFRS Foundation, 2023a).

IFRS S2 structures climate disclosures under the headings of governance, strategy, risk management, metrics, and targets. It also systematically incorporates elements such as scenario analysis, climate resilience, transition risks, physical risks, and greenhouse gas emissions into the reporting process. The IFRS Foundation explicitly states that IFRS S2 incorporates the TCFD architecture and continues to provide sector-specific guidance (IFRS Foundation, 2023b).

Overview of the TSRS Literature in Türkiye

A significant portion of the work on TSRS and IFRS S1/S2 in Türkiye gained momentum in the period between the end of 2023 and the post-2024 period. Köse and Çetin (2023) summarize the general framework of the process and the basic characteristics of the standards following the publication of IFRS S1 and IFRS S2. Özdemir (2024), on the other hand, evaluates TSRS in the Turkish context in light of current developments and emphasizes the importance of the regulatory framework. The study by Ataman and Şimşek (2026) discusses the relationship between sustainability reporting standards and financial reporting standards, revealing the theoretical importance of integration between these two areas.

The study by Öktem and Öktem (2023) draws attention to the accounting-based transformation of sustainability reporting by addressing the ISSB approach from an IFRS perspective. While these studies contribute to strengthening the conceptual foundation, they delve into application problems specific to the Turkish context to a limited extent. Prior to this, studies in Türkiye have mainly focused on GRI-based sustainability reporting and performance evaluations. In this context, the sustainability performance of the Turkish banking sector was analyzed in social, environmental, and economic dimensions based on GRI4 indicators, and important empirical findings regarding pre-TSRS sustainability reporting practices were presented (Kestane et al., 2019).

However, there is a growing trend in the literature towards implementation-oriented studies aimed at addressing this gap. Özcan and Akbaş's (2025) research, which evaluates the preparedness levels of specific sectors in the Istanbul Stock Exchange (BIST) Sustainability Index within the context of TSRS 2, reveals that companies have deficiencies in certain areas of their climate disclosures. Such studies are important because they demonstrate the divergence between normative compliance and actual preparedness levels. Furthermore, examples of TSRS-compliant reports published by the KGK (KGK, 2025) provide an important reference for observing how the implementation is concretely taking shape.

Prominent Research Trends in the Literature

A review of the existing literature reveals five key trends. The first trend consists of studies introducing the general framework of IFRS S1 and IFRS S2 and explaining the conceptual architecture of the standards. The second trend involves studies examining the place and regulatory dimension of TSRS within Turkish legislation. The third trend comprises research that conducts level of preparedness and compliance reviews on specific sectors or index companies. The fourth trend includes studies that theoretically address the relationship between sustainability reporting and financial reporting. The fifth trend consists of more recent studies focusing on the assurance, audit, and reporting quality dimensions in sustainability reporting (Baumüller, 2023; Okoye et al., 2025; Wahyuni, 2025; Çıtak & Yaman, 2026; Richard et al., 2025).

These trends indicate that the field is developing rapidly. However, they also reveal that research is still largely descriptive, regulatory-focused, and consists of early assessments. Especially since implementation data is still limited, many studies discuss the potential impacts of the standard but fail to measure the actual impacts. This shows that the field is maturing, but empirical depth is not yet sufficiently developed.

Key Areas of Debate in Sustainability Reporting

An examination of studies on sustainability reporting in the literature reveals that the field is shaped around certain fundamental axes of debate. These debates demonstrate that sustainability reporting is not merely a technical disclosure system, but a multi-layered structure with institutional, regulatory, and market-based dimensions (Eccles et al., 2014; Wagenhofer, 2024). The main areas of debate highlighted in the literature are summarized below:

(i) Separation of normative compliance and implementation: Significant differences can exist between the normative framework established by standards and the actual practices of businesses. This raises the issue of the divergence between formal compliance and content quality in sustainability reporting (Baumüller & Sopp, 2022; Christensen et al., 2021).

(ii) Data infrastructure and measurement issues: Collecting, verifying, and reporting sustainability data presents significant challenges, particularly in terms of emission calculations and supply chain data (Greenhouse Gas Protocol, 2011; KPMG, 2024).

(iii) Assurance and control mechanisms: How to ensure the reliability of sustainability statements, which data should be independently verified, and how audit costs should be structured are significant areas of debate in the literature (Simnett et al., 2009; De Villiers & Maroun, 2018).

(iv) Sectoral differences and comparability: The differences in sustainability risks and disclosure requirements across sectors are considered a limiting factor in the comparability of reports (IFRS Foundation, 2023b; TCFD, 2017).

(v) Financial impacts and investor behavior: The effects of sustainability reporting on cost of capital, firm value, and investor decisions are being examined with increasing interest in the literature (Dhaliwal et al., 2011; Friede et al., 2015).

When these areas of discussion are considered together, it becomes clear that sustainability reporting is not merely a matter of regulatory compliance, but also a multifaceted transformation process closely related to data management, corporate governance, and market dynamics.

Analysis of Gaps in the Literature

The first significant gap in this area is the limited number of empirical studies in Türkiye measuring the quality of TSRS implementation. A significant portion of existing research focuses on introducing the content of the standards or explaining regulatory compliance. However, the real need in the coming period lies in studies that evaluate the depth of content, decision usefulness, cross-sector comparability, and level of linkage with financial reports in TSRS-compliant reports published by companies. Reporting quality indices, content analysis-based scoring systems, and panel data approaches, in particular, can fill this gap.

The second significant gap is the insufficient discussion of the materiality approach within the Turkish context. IFRS S1 and TSRS 1 are primarily based on investor-centric materiality (Carungu et al., 2025; Afolabi et al., 2023). In contrast, the European sustainability reporting approach emphasizes dual materiality (Mangiuc & Kagitci, 2025). In Türkiye, the literature has not adequately addressed the conceptual and practical differences between these two approaches, their impact on companies' disclosure behavior, and stakeholder management. Therefore, the impact of the materiality approach on the reporting practices of Turkish companies remains an important area of research.

The third gap lies in the assurance and auditing dimension. There are still limited studies in Türkiye on how auditing and assurance mechanisms will function to ensure the reliability of TSRS-compliant disclosures, which metrics are easier to verify, where measurement uncertainty is high, and how independent assurance costs will be structured. However, verifiability is critical for

sustainability information to be effective in investment decisions (Özdemir, 2024; Mangiuc & Kagitci, 2025; Reyhan, 2025).

The fourth gap is the insufficient examination of data-intensive areas such as value chains and Scope 3 emissions. These emissions refer to emissions that occur outside the direct control of the business but are linked to its operations. Examples of Scope 3 emissions include supply chain emissions, emissions from logistics and distribution activities, and emissions arising from the use and disposal of products (Greenhouse Gas Protocol, 2011; IFRS Foundation, 2023b). One of the most challenging aspects of IFRS S2 and TSRS 2 is the data requirements that extend beyond company boundaries. In Türkiye, there is still a lack of strong empirical evidence regarding companies' capacity to collect supply chain data, Scope 3 emission calculations, and data quality issues. This area appears to be extremely critical, particularly for the industrial, logistics, retail, and energy sectors.

The fifth gap concerns the financial consequences of TSRS implementation. The literature suggests that sustainability disclosures can theoretically have positive effects on the cost of capital, investor confidence, and corporate reputation (Moussa & Elmarzouky, 2024; Patro et al., 2025; Wang & Li, 2025; Vaitiekuniene & Sapkauskiene, 2026; IFRS Foundation, 2023a); however, comprehensive studies measuring the impact of TSRS implementation on market response, access to finance, credit conditions, or firm value in Türkiye have not yet been developed. Therefore, event studies, cost of capital models, and firm performance analyses could make significant contributions in the future.

The sixth gap lies in the area of professional training and corporate competency development. TSRS is not merely an obligation to write reports; it is a transformation requiring accounting, finance, risk management, and internal audit units to acquire new knowledge and skills for the measurement, analysis, and reporting of sustainability data (Özdemir, 2024; Reyhan, 2025). Despite this, studies examining university curricula, professional training, and in-house competency transformation in Türkiye are quite limited. This situation opens up a significant research area for future accounting education and professional development literature.

When these gaps are considered together, it can be said that the current literature is still in its early stages. In other words, the regulatory framework has formed rapidly; however, the research agenda has not progressed at the same pace in terms of depth of implementation. This study systematically makes these gaps visible, revealing important research areas for future studies.

Methodology

This study is a conceptual study aimed at analyzing conceptual developments in the field of sustainability reporting and the institutional framework for TSRS implementation in Türkiye. The research employs a document review and comparative conceptual analysis approach. This study is not a bibliometric review based on systematic literature review protocols similar to PRISMA; rather, it relies on a structured literature review approach that aims to evaluate the regulatory, institutional, and implementation dimensions of sustainability reporting at the conceptual level. Therefore, rather than bibliometric comprehensiveness, the study prioritizes conceptual suitability, regulatory relevance, and thematic contribution criteria.

The literature review was conducted via Google Scholar to access academic publications on sustainability reporting. Google Scholar was chosen primarily because it provides access not only to internationally indexed publications but also to studies in peer-reviewed journals published in Türkiye, accessible academic publications, regulatory reports, and implementation documents. Furthermore, studies in peer-reviewed journals published in Türkiye, as well as accessible academic and institutional publications, were included in the review to ensure a comprehensive evaluation of both national and international literature.

The literature review utilized the keywords “*sustainability reporting*”, “*ESG reporting*”, “*IFRS S1*”, “*IFRS S2*”, “*TSRS*”, “*climate disclosure*”, and “*sustainability accounting*”, along with their Turkish equivalents. This bilingual review approach aims to broaden the scope of the literature review, including studies from both international and Turkish contexts. The searches were limited to studies primarily from 2015–2024, reflecting the period of accelerated global transformation in sustainability reporting.

The following inclusion criteria were considered in selecting studies:

- (i) addressing sustainability reporting, ESG, or climate-related financial disclosures,
- (ii) establishing a direct or indirect relationship with IFRS S1, IFRS S2, or TSRS,
- (iii) being published in peer-reviewed academic journals,
- (iv) containing conceptual or practical assessments of the corporate, regulatory, sectoral, or financial dimensions of sustainability reporting.

Conversely, studies focusing solely on corporate social responsibility practices, lacking a financial reporting dimension, addressing sustainability disclosures outside the context of TSRS/IFRS S1-S2, or lacking accessible full text were excluded from the analysis. Furthermore, studies focusing on general environmental policy, sustainable development, or social responsibility that are not directly related to sustainability reporting were also excluded.

From the broad pool of studies accessed through keywords during the literature review process, studies that are not directly related to sustainability reporting standards, focus solely on general corporate social responsibility practices, lack a financial reporting dimension, or whose full text is not accessible were excluded from the evaluation. Thus, the aim of this analysis was to examine studies focusing on the regulatory, institutional, and implementation dimensions of sustainability reporting.

A broad pool of studies was obtained through a literature review; selected studies that were directly related to the research objective and met the defined criteria were included in the detailed evaluation. These studies are presented in the bibliography section of the article.

In the document analysis process, selected studies were thematically classified, and prominent research trends and gaps in the literature were identified. The thematic classification process was carried out by comparatively examining the selected studies within the framework of recurring conceptual emphases and regulatory debates. In this context, the normative framework for sustainability reporting, implementation capacity, data infrastructure, assurance mechanisms, and sectoral differences were considered the most frequently highlighted themes in the literature.

In addition, to analyze the regulatory framework of sustainability reporting, the IFRS S1 and IFRS S2 standards published by the International Sustainability Standards Board (ISSB) and the TSRS regulations published by the Public Oversight, Accounting and Auditing Standards Authority (KGK) were examined. Policy documents published by the International Organization of Securities Commissions (IOSCO) were also included in the evaluation. These documents were analyzed to reveal the normative structure of sustainability reporting and its scope of implementation in Türkiye.

The sectoral scores presented in this study are not statistically validated empirical measurements. These scores represent conceptual and comparative assessments developed by considering the sustainability risk intensity of the sectors, reporting infrastructure, level of regulatory pressure, and prominent implementation characteristics in the literature. Therefore, this analysis aims to provide an explanatory and conceptual evaluation framework rather than definitive empirical results.

Based on the findings, an integrated conceptual model has been developed to explain the level of TSRS implementation and institutional maturity structure in Türkiye; inter-sectoral differences have been evaluated from a comparative perspective within the framework of this model.

Institutionalization Dynamics of Sustainability Reporting in Türkiye and the TSRS Implementation Framework

The institutionalization process of sustainability reporting in Türkiye is shaped within a multi-dimensional framework. In this process, the reflection of global sustainability standards in national regulations, the scope of TSRS implementation, and the impact of this transformation on businesses play a decisive role. Sustainability reporting is transforming from a purely regulatory obligation into an integrated reporting field shaped by corporate capacity and market dynamics. Within this framework, the corporate and sectoral implications of TSRS implementation in Türkiye are first examined; then, the institutionalization of sustainability reporting through regulatory, corporate, and market-based mechanisms is analyzed. Finally, evaluations are presented within the scope of the Turkish Sustainability Reporting Ecosystem Model (TSREM), developed to explain this multi-layered structure from a holistic perspective.

TSRS Implementation Ecosystem and Roadmap in Türkiye

The institutionalization process in the field of sustainability reporting in Türkiye has gained significant momentum in recent years. The foundation of this transformation lies in the implementation of the IFRS S1 and IFRS S2 standards, published by the ISSB, under the name TSRS by the Turkish Public Oversight Board (KGK). With the Board Decision published in the Official Gazette on December 29, 2023, the scope of TSRS implementation was defined, and sustainability reporting became a mandatory corporate reporting area for certain businesses in Türkiye.

Businesses covered by TSRS are primarily those in the capital markets, banking and financial sectors, and large-scale companies exceeding certain size criteria. This includes investment firms, portfolio management companies, collective investment institutions, publicly traded joint-stock companies, and companies subject to specific issuance processes, all regulated and supervised by the Capital Markets Board (SPK). Additionally, banks, financial leasing, factoring and financing companies, and insurance and pension companies regulated and supervised by the Banking Regulation and Supervision Agency (BDDK) are also included.

For companies other than banks, the size criteria are threshold values related to total assets, net sales revenue, and number of employees. Businesses fall under the scope of TSRS if at least two of these threshold values are exceeded for two consecutive accounting periods. This approach reflects a regulatory strategy aimed at gradually expanding sustainability reporting in Türkiye, starting with large-scale businesses.

An examination of how the TSRS implementation has developed in practice in Türkiye reveals that banking, finance, and large-scale industrial companies are among the leading implementers. A significant portion of these companies publish sustainability reports, develop integrated reporting practices, and publicly disclose their Environmental, Social, and Governance (ESG) performance indicators. This situation demonstrates that large-scale publicly traded companies are in a more advantageous position in terms of corporate reporting infrastructure during the transition process to TSRS implementation.

Another important mechanism that increases the visibility of sustainability performance in capital markets in Türkiye is the sustainability indices created by BIST (Istanbul Stock Exchange). The BIST Sustainability Index and the BIST Sustainability 25 Index are important market tools that enable investors to monitor companies with high sustainability performance. In particular, the BIST Sustainability 25 Index aims to create an index consisting of large, liquid companies with high sustainability performance. To be included in this index, companies must meet certain sustainability

score thresholds. This structure shows that sustainability performance is gaining importance in Türkiye not only in the context of corporate social responsibility but also as a performance indicator priced in capital markets (Şimşek & Şimşek, 2025).

There is a complementary relationship between BIST sustainability indices and TSRS regulations. While TSRS provides a regulatory framework that determines how businesses should report financial information related to sustainability, BIST sustainability indices function as a market-based mechanism that enables investors to monitor and evaluate this performance. However, the institutionalization process of sustainability reporting in Türkiye is not limited to these two mechanisms alone, but also encompasses the corporate dimension, including elements such as businesses' data infrastructure, governance structure, and reporting capacity.

The development process of sustainability reporting in Türkiye reveals a multi-layered structure shaped by the interaction of global standards, national regulations, corporate practices, and capital market dynamics. Within this framework, IFRS S1 and IFRS S2 standards constitute the fundamental reference framework at the global level, while TSRS represents the regulatory mechanism that enables the implementation of this framework in Türkiye. Sustainability reports published by companies at the corporate level reflect this regulatory structure in practice; these reports are evaluated by capital market actors and investors through the BIST sustainability indices.

This integrated structure demonstrates that sustainability reporting in Türkiye is not merely a regulatory requirement, but also a process shaped by corporate capacity and market-based valuation dynamics. In this context, sustainability reporting constitutes an ecosystem institutionalized through three fundamental mechanisms: regulatory, corporate, and market-driven. The Turkish Sustainability Reporting Ecosystem Model (TSREM), developed to present this relational structure from a holistic perspective, is presented in Figure 1 below.

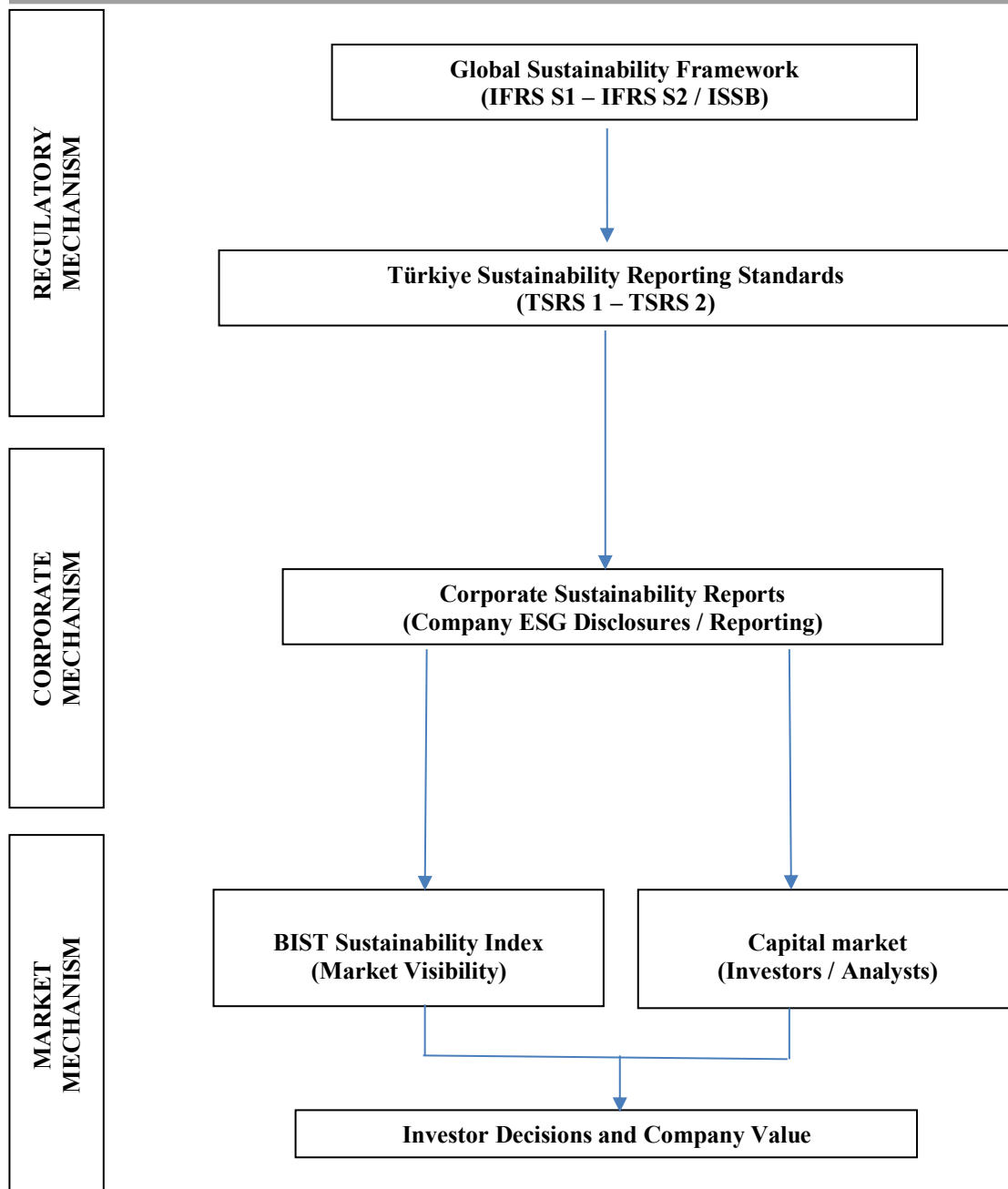

Figure 1. Sustainability Reporting Ecosystem in Türkiye (TSREM Framework)

Source: Developed by the author.

Figure 1 presents a conceptual framework explaining the multi-layered structure of sustainability reporting in Türkiye. The model shows that sustainability reporting is structured at three different levels: global, national, and market-based. At the global level, the IFRS S1 and IFRS S2 standards published by the ISSB define the fundamental principles for reporting financial information related to sustainability (IFRS Foundation, 2023a, 2023b). At the national level, the TSRS published by the KGK constitutes the regulatory framework that enables the implementation of this framework in Türkiye (KGK, 2023).

Sustainability reports published by businesses at the corporate level represent the implementation dimension of this regulatory framework; these reports are evaluated by capital market actors and investors through BIST sustainability indices, influencing investment decisions and company value. This structure demonstrates that sustainability reporting has been institutionalized in Türkiye as a result of the interaction of regulatory, corporate, and market-based mechanisms.

The TSREM model is built upon a holistic approach that considers the interaction of regulatory, corporate, and market-based mechanisms found in the corporate reporting literature. This approach reveals that sustainability reporting is not merely a technical reporting process, but also a multi-dimensional governance tool that influences corporate behavior and market outcomes (Wagenhofer, 2024; Baumüller, 2023).

In the literature, the development of sustainability reporting is largely explained by the interaction between regulatory pressures, investor demands, and corporate strategies (KPMG, 2024; Özcan and Akbaş, 2025; Özdemir, 2024; Mucan et al., 2016). In this context, the TSREM model aims to integrate the fragmented approaches in the existing literature by considering the institutionalization of global standards shaped by IFRS S1 and IFRS S2 at the national level through TSRS, and the transformative role of capital markets in this process.

In this respect, the model not only explains the development of sustainability reporting in Türkiye, but also provides an analytical framework for future empirical studies.

While the TSREM model describes the sustainability reporting ecosystem at the macro level, more micro-level models are needed to analyze compliance processes at the business level.

Determinants of TSRS Implementation Level: Integrated Conceptual Model

An examination of the development of sustainability reporting in Türkiye reveals that the level of preparation and implementation among businesses in this area is not homogeneous; on the contrary, it shows significant differences. This differentiation stems from factors such as inter-sectoral sustainability risks, data infrastructure maturity, regulatory scope, and market pressures. Studies in the literature on sustainability reporting mostly focus on the introduction of standards or the analysis of the regulatory framework; however, holistic models that address the transition processes of businesses to sustainability reporting in a phased manner are not sufficiently developed (Wagenhofer, 2024; Baumüller, 2023). This situation necessitates that sustainability reporting be considered as a gradual maturation process rather than a sudden transformation.

Accordingly, this study proposes an integrated conceptual framework to explain the level of TSRS implementation. According to this framework, sustainability reporting performance is determined by the interaction of two key dimensions: (i) internal maturity level, representing the corporate development process of the businesses, and (ii) external implementation capacity, including sector-specific sustainability risks, data infrastructure, and market pressures. The interaction of these two dimensions constitutes the fundamental mechanism determining the level of compliance of businesses with TSRS. The proposed integrated structure is shown in Figure 2.

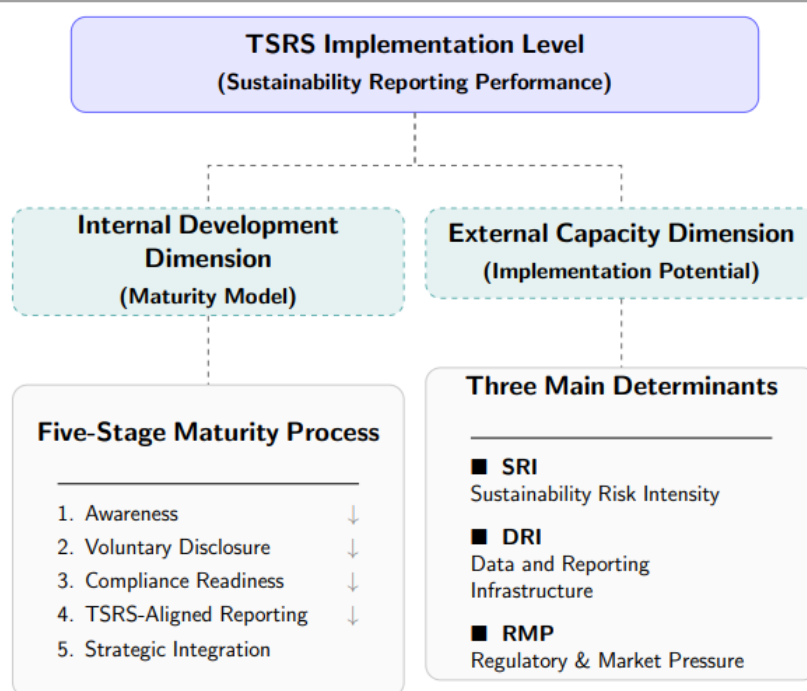

Figure 2. Determinants of TSRS Implementation Level: Integrated Conceptual Model

Source: Developed by the author.

Figure 2 shows that the TSRS implementation level represents the sustainability reporting performance of businesses, and this performance is shaped by the interaction of internal development (maturity model) and external capacity (implementation potential) dimensions. The internal dimension reflects the corporate maturity processes related to sustainability reporting, while the external dimension determines the implementation capacity through factors such as sustainability risk intensity (SRI), reporting and data infrastructure maturity (DRI), and regulatory and market pressure (RMP). Evaluating these two dimensions together allows for a holistic analysis of businesses' compliance level with TSRS.

This integrated framework reveals that the level of TSRS implementation is determined by both internal organizational development processes and external environmental and market conditions. In this context, the first dimension of the model, the internal development dimension, describes the organizational maturity processes of businesses regarding sustainability reporting.

Internal Development Dimension: TSRS Implementation Maturity Model

The model evaluates the internal development levels of businesses regarding sustainability reporting within a five-stage structure and reveals the gradual nature of the TSRS compliance process. The maturity model approach assumes that the organizational capacities of businesses develop gradually over time (Becker et al., 2009), and in the context of sustainability reporting, this development is considered to follow a process extending from awareness to strategic integration (Eccles et al., 2014; KPMG, 2024). Accordingly, the model treats sustainability reporting not only as a technical process but also as an indicator of organizational transformation and governance capacity.

Within the framework of the model, businesses' sustainability reporting maturity is classified into the following five stages:

Stage 1 – Awareness Level: At this stage, businesses are aware of the importance of sustainability issues, but reporting is primarily treated as a tool for corporate communication or reputation management. The data infrastructure is fragmented, and sustainability data is not fully integrated with the financial reporting system.

Stage 2 – Voluntary Disclosure Level: At this stage, businesses publish voluntary sustainability reports, primarily GRI, integrated reports, or ESG reports. However, these reports often fail to establish a strong link between financial performance and sustainability performance. In Türkiye, many companies begin sustainability reporting at this stage.

Stage 3 – Compliance Readiness Level: At this stage, businesses begin developing data collection systems to comply with TSRS or IFRS S1/S2 standards. Elements such as corporate governance structures, climate risk analysis, greenhouse gas emission measurements, and materiality analyses are integrated into the corporate reporting system.

Stage 4 – TSRS Compliant Reporting Level: At this stage, businesses publish TSRS-compliant sustainability reports or include TSRS-compliant disclosures in their annual activity reports. In Türkiye, particularly large banks and some large industrial companies are approaching this stage.

Stage 5 – Strategic Integration and Assurance Level: At this stage, sustainability data is not only reported but also integrated into the company's strategic management processes. Climate scenarios, carbon reduction targets, sustainable investment strategies, and independent assurance practices become widespread at this stage.

When evaluated within the framework of this model, it is observed that the sustainability reporting maturity levels of businesses in Türkiye vary. Large-scale and publicly traded companies, in particular, have more developed sustainability data infrastructure, corporate governance structures, and reporting experiences. In contrast, many medium-sized businesses are still considered to be in the voluntary reporting or awareness phase.

However, the level of development of businesses regarding sustainability reporting cannot be explained solely by internal organizational capacity. External factors such as sustainability risks, data infrastructure, and regulatory/market pressures also significantly affect businesses' compliance processes with TSRS. Therefore, the second dimension of the model aims to explain external capacity related to sustainability reporting.

External Capacity Dimension: TSRS Implementation Potential Model

TSRS implementation potential refers to the capacity of businesses to comply with sustainability reporting standards. This capacity is shaped not only by the level of internal organizational preparedness but also by external factors such as the sustainability risks of the sector in which the business operates, data infrastructure, and regulatory/market pressures. Therefore, measuring TSRS implementation potential requires a multi-dimensional assessment approach.

In this study, the potential for implementing TSRS was evaluated based on three key criteria: sustainability risk intensity (SRI), reporting and data infrastructure maturity (RVO), and regulatory and market pressure (DPP). These criteria reflect, respectively, the exposure of businesses to environmental and social risks, their capacity to generate and report sustainability data, and external regulatory/market pressures (IFRS Foundation, 2023b; IOSCO, 2023a; IOSCO, 2023b; KPMG, 2024; TCFD, 2017).

A five-point rating scale was used for each criterion in measuring the implementation potential of TSRS. In this context, 1 represents “very low”, 2 “low”, 3 “medium”, 4 “high”, and 5 “very high”.

The potential for SRS implementation is calculated by taking the arithmetic mean of three criteria:

$$\text{TSRS Potential Score} = \frac{SRY + RVO + DPB}{3}$$

In order to enable analytical interpretation of the obtained scores, a classification was made within the framework of specific threshold values, and this classification is presented in Table 1.

Table 1. Classification of TSRS Implementation Potential

Average Score	Category
4.5 – 5.0	Very High
3.5 – 4.49	High
2.5 – 3.49	Moderate
< 2.5	Developing

This developed framework allows for a comparative assessment of the TSRS implementation potential of businesses operating in different sectors.

Sectoral Implementation Analysis and Findings: Evaluation of TSRS Implementation Potential

In line with the developed conceptual model, sectors were evaluated using a multi-criteria approach in terms of sustainability risk intensity, data infrastructure maturity, and regulatory/market pressure. The scores obtained from this evaluation allow for a comparative analysis of the sectors' compliance level with TSRS.

The sectoral scores presented in this study are not statistically validated empirical measurements. These scores represent conceptual and comparative evaluations developed by considering the sustainability risk intensity of the sectors, reporting infrastructure, level of regulatory pressure, and prominent implementation characteristics in the literature. Therefore, this analysis aims to provide an explanatory and conceptual evaluation framework rather than definitive empirical results.

The findings regarding the potential for TSRS implementation by sector are presented in Table 2.

Table 2. TSRS Implementation Potential by Sector

Sector	SRI	DRI	RMP	Average Score	TSRS Implementation Potential
Banking	4	5	5	4.67	Very High
Energy	5	4	5	4.67	Very High
Automotive	4	4	4	4.00	High
Cement / Heavy Industry	5	3	4	4.00	High
Telecommunications	3	3	3	3.00	Moderate
Retail	3	3	3	3.00	Moderate
Food and Agriculture	4	2	3	3.00	Moderate
Tourism	2	2	2	2.00	Developing

Table 2 shows that the highest level of preparedness for sustainability reporting in Türkiye is found in the banking and energy sectors. The main reason for this is that these sectors are both more heavily regulated by regulatory bodies and have stronger financial relationships with international investors.

In the energy sector, sustainability reporting appears to be evolving particularly around carbon emissions, energy transition, and renewable energy investments. These sectors are among those that will be most affected by the climate disclosure requirements under TSRS.

In contrast, sustainability reporting in the retail, food, and tourism sectors appears to be developing more as voluntary practices. The widespread adoption of TSRS (Sustainable Development Reporting System) in these sectors is being shaped by the sustainability reporting systems of large companies and supply chain pressures.

In this context, it is understood that the banking and energy sectors are in a leading position in the process of widespread adoption of sustainability reporting in Türkiye. Other sectors appear to be in a gradual adaptation process to this transformation, in line with their corporate capacity, local infrastructure, and market dynamics.

Roadmap for TSRS Implementation in Türkiye

The institutionalization process of sustainability reporting in Türkiye is not limited to achieving regulatory compliance; it also requires the simultaneous development of institutional capacity, data infrastructure, and market dynamics. Accordingly, the findings of this study enable the creation of a multi-dimensional roadmap for strengthening the implementation of TSRS (Sustainability Reporting Standards) in Türkiye.

The proposed roadmap is structured around three main axes:

(i) Development of institutional capacity: Businesses need to strengthen their data collection, analysis, and reporting processes related to sustainability reporting. In this context, increasing institutional competencies, especially in technical areas such as materiality analysis, Scope 3 emission calculations, and scenario analysis, is of critical importance.

(ii) Improvement of data infrastructure and reporting systems: Integrating sustainability data with financial reporting systems, improving data quality, and developing digital reporting infrastructures are crucial for the effectiveness of TSRS implementation.

(iii) Strengthening assurance and market mechanisms: To increase the reliability of sustainability reports, it is necessary to expand independent assurance practices, reflect investor expectations more strongly in corporate reporting processes, and increase the effectiveness of market instruments such as BIST sustainability indices.

When these three axes are considered together, it seems possible for sustainability reporting in Türkiye to move beyond being merely a regulatory obligation and become a strategic tool used to measure corporate performance and guide investment decisions.

Conclusion and Discussion

IFRS S1 and IFRS S2 standards have formed the basis for a more consistent, comparable, and investor-focused disclosure system in sustainability reporting globally. In Türkiye, the entry into force of the Turkish Sustainability Reporting Standards (TSRS) and the transposition of this framework into national legislation is considered a significant development in terms of regulatory compliance. At the normative level, TSRS is understood to be highly compatible with IFRS S1 and IFRS S2.

However, current literature and practice indicators show that the main debate in sustainability reporting now focuses on the quality of implementation rather than the existence of standards. While a significant portion of studies in Türkiye concentrate on the introduction and conceptual framework of standards, it appears that implementation dimensions such as data infrastructure, assurance mechanisms, Scope 3 emissions, sectoral differences, and financial impacts are relatively less

examined. This situation indicates that future studies should be more empirical, comparative, and implementation-oriented.

This study offers three key contributions to the sustainability reporting literature. First, the normative analysis is expanded by examining the relationship between TSRS and IFRS S1 and IFRS S2 in the context of implementation capacity and the reporting ecosystem. The integrated model developed within this scope reveals that sustainability reporting performance is shaped by the interaction of internal maturity processes and external capacity determinants.

Secondly, research trends and gaps in the literature are classified within a systematic framework, identifying priority research topics for future studies, particularly in areas such as data infrastructure, assurance mechanisms, sectoral differences, and financial impacts.

Thirdly, the study proposes a concrete roadmap for the institutionalization process of sustainability reporting in the Turkish context. This roadmap offers a multi-dimensional transformation framework based on the combined development of institutional capacity, data infrastructure, and market mechanisms.

A review of the literature reveals that sustainability reporting studies primarily focus on conceptual analyses, financial performance relationships, and regulatory framework reviews. In contrast, in the Turkish context, holistic studies that examine sustainability reporting within the framework of the interaction between regulatory structure, capital market dynamics, and corporate practices are limited. The scarcity of studies systematically examining the relationship between TSRS and BIST sustainability indices is particularly noteworthy. This study contributes to filling this gap by considering sustainability reporting not only as a regulatory system but also as an ecosystem evolving in interaction with market mechanisms and corporate strategies.

The development of sustainability reporting in Türkiye points to a multi-layered institutionalization process shaped by the interaction of the regulatory framework and market dynamics. While the regulatory infrastructure created by TSRS determines how sustainability information should be reported, market-based mechanisms such as investor expectations, sustainable financing tools, and BIST sustainability indices increase the economic value of this information. This interaction ensures that sustainability reporting in Türkiye is no longer merely a compliance obligation, but a strategic information field used to measure corporate performance and guide investment decisions.

In this context, the level of institutionalization of sustainability reporting is closely related not only to regulatory compliance but also to the data generation capacity of businesses, corporate governance structures, and the development of assurance mechanisms. Reliable data production, particularly in areas such as emission data, energy use, and supply chain sustainability, is critical to the effectiveness of sustainability reporting. In addition, to increase the reliability of sustainability reports, it is necessary to expand independent assurance practices and improve the competencies of accounting and finance professionals in this area.

This study has some limitations. Firstly, it is a conceptual review that does not rely on quantitative or qualitative field research. Therefore, the proposed models and inferences have not been directly tested with empirical data, but have been developed within the framework of theoretical evaluations and existing literature. Furthermore, the TSRS implementation maturity model and TSRS implementation potential approach presented in this study were developed considering the regulatory structure and market dynamics specific to the Turkish context, and their generalizability to different country implementations may be limited.

However, since this study aims to address the development of sustainability reporting in Türkiye from a holistic perspective, inter-sectoral differences have been evaluated within the framework of certain assumptions. This situation may limit the generalization of interpretations,

especially in areas where data-based analyses are limited. Therefore, it is important that future empirical studies test the proposed models to demonstrate the validity and generalizability of the findings.

From a future research perspective, empirical studies examining the effects of TSRS implementation on firm performance, investor behavior, and company value are considered to make significant contributions to the literature. In addition, cross-sector comparative analyses, content analyses of companies listed in BIST sustainability indices, and qualitative studies examining the impact of sustainability reporting on corporate strategy and risk management also offer important research opportunities.

In conclusion, sustainability reporting is becoming an institutionalized reporting area in Türkiye, integrated with capital markets. The regulatory framework established by TSRS, combined with market-based mechanisms, enables the systematic production of sustainability information and its integration into investment decisions. This transformation demonstrates that sustainability information has become a strategic element in company valuation. In this context, sustainability reporting is considered more than just a technical obligation; it is an integrated process that transforms the understanding of corporate reporting and shapes the long-term value creation capacity of businesses.

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Sürdürülebilirlik Raporlaması ve Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının (TSRS) IFRS S1 ve IFRS S2 Çerçevesinde Değerlendirilmesi

Giriş

Sürdürülebilirlik raporlaması, son yıllarda gönüllü kurumsal açıklama pratiğinden yola çıkarak yatırımcıların ve finansal piyasa aktörlerinin karar süreçlerinde kullanılan daha yapılandırılmış ve karşılaştırılabilir bir bilgi alanına dönüşmektedir (KPMG, 2024; Wagenhofer, 2024). Bu dönüşüm, sürdürülebilirlik bilgisinin finansal raporlama sistemiyle daha bütünlük bir yapıya kavuşmasını da beraberinde getirmektedir.

Bu dönüşüm sürecinde uluslararası düzeyde önemli bir eşik, 2023 yılında yayımlanan küresel sürdürülebilirlik raporlama standartları ile birlikte ortaya çıkmıştır. Bu standartlar, sürdürülebilirlik ile finansal performans arasındaki ilişkinin daha sistematik biçimde açıklanmasına yönelik çerçeveyi güçlendirmekte; özellikle iklimle ilgili risk ve fırsatların finansal etkilerinin raporlanmasına odaklanmaktadır (IFRS Foundation, 2023a). Bu bağlamda sürdürülebilirlik raporlaması, yalnızca açıklama pratiği olmaktan çıkarak, finansal karar alma süreçlerinin ayrılmaz bir bileşeni haline gelmektedir.

Söz konusu küresel gelişmeler, sürdürülebilirlik raporlamasının farklı ülkelerde ulusal düzenlemeler aracılığıyla kurumsallaşmasını hızlandırmıştır. Bu sürecin uluslararası düzeyde benimsenmesi ve yaygınlaşmasında, sermaye piyasası düzenleyicilerinin bu standartları desteklemesi önemli rol oynamıştır (IFRS Foundation, 2023b). Türkiye’de bu dönüşüm, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin standartların ulusal mevzuata aktarılması ve belirli işletmeler için zorunlu uygulama kapsamının belirlenmesi ile birlikte yeni bir aşamaya geçmiştir (Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu [KGK], 2023). Bu durum, Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının yalnızca gönüllü bir uygulama olmaktan çıkarak, düzenleyici çerçeveye dayalı bir kurumsal raporlama alanına dönüştüğünü göstermektedir.

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlaması literatürü, özellikle IFRS S1 ve IFRS S2 standartlarının yayımlanması ve Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları’nın (TSRS) yürürlüğe girmesiyle birlikte önemli ölçüde gelişmeye başlamıştır. Mevcut çalışmalar; sürdürülebilirlik raporlamasının kavramsal çerçevesi, ESG açıklamaları, entegre raporlama, sürdürülebilirlik muhasebesi ve düzenleyici uyum süreçleri üzerinde yoğunlaşmaktadır (Akdoğan vd., 2020; Özerhan & Sultanoğlu, 2018; Sultanoğlu & Özerhan, 2020; Akdoğan vd., 2023). Bunun yanı sıra BIST sürdürülebilirlik endeksi kapsamında faaliyet gösteren işletmelerin sürdürülebilirlik açıklamaları, raporlama kalitesi ve sektör bazlı uygulamalarını inceleyen ampirik çalışmaların da son yıllarda artış gösterdiği görülmektedir.

Bununla birlikte, mevzuat uyumu ile uygulama başarısı aynı anlama gelmemektedir. Standartların yürürlüğe girmiş olması, raporların kalitesinin, karşılaştırılabilirliğinin ve denetlenebilirliğinin otomatik olarak artacağı anlamına gelmemektedir. Türkiye’deki çalışmaların

önemli bir bölümü sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici ve kavramsal boyutları üzerinde yoğunlaşırken; uygulama kapasitesi, veri altyapısı, kurumsal hazırlık, güvence süreçleri, sektör farklılıkları ve finansal etkiler gibi uygulama odaklı alanlarda literatürün görece sınırlı kaldığı görülmektedir (Köse & Çetin, 2023; Kaldırım & Kaldırım, 2025; Özdemir, 2024; Reyhan, 2025; Şimşek & Şimşek, 2025).

Bu bağlamda çalışmanın temel amacı, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin küresel standartlar ile Türkiye'deki uygulama çerçevesi arasındaki ilişkiyi kavramsal düzeyde değerlendirmek ve literatürdeki araştırma eğilimleri ile boşluk alanlarını görünür kılmaktır.

Bu çalışma literatüre üç açıdan özgün katkı sunmaktadır. İlk olarak, küresel sürdürülebilirlik standartları ile Türkiye'deki uygulama çerçevesi arasındaki ilişkiyi yalnızca normatif uyum düzeyinde değil, uygulama kapasitesi ve raporlama ekosistemi bağlamında ele almaktadır. İkinci olarak, literatürdeki araştırma eğilimleri ile boşluk alanlarını sistematik bir çerçevede sınıflandırarak özellikle veri altyapısı, güvence mekanizmaları, sektör farklılıkları ve finansal etkiler gibi alanlarda gelecekteki çalışmalar için öncelikli araştırma başlıklarını ortaya koymaktadır. Üçüncü olarak ise Türkiye'de sürdürülebilirlik raporlamasının geliştirilmesine yönelik kurumsal kapasite, veri altyapısı ve piyasa mekanizmalarının eş zamanlı geliştirilmesine dayanan bütüncül bir yol haritası önermektedir.

Kavramsal Çerçeve ve Literatür İncelemesi

Sürdürülebilirlik raporlamasının kavramsal temelleri ve literatürdeki gelişim süreci, sistematik bir çerçeve içerisinde değerlendirilmektedir. Bu kapsamda, sürdürülebilirlik raporlamasının tarihsel dönüşümü ve farklı raporlama yaklaşımlarının gelişimi ele alınmakta; ardından IFRS S1 ve IFRS S2 standartlarının ortaya koyduğu yeni küresel çerçeve analiz edilmektedir.

Devamında Türkiye'de TSRS bağlamında oluşan literatürün genel görünümü incelenmekte, literatürde öne çıkan araştırma eğilimleri ve temel tartışma alanları ortaya konulmaktadır. Bu yaklaşım, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin mevcut bilgi birikimini sistematik biçimde değerlendirmeye olanak tanırken, literatürdeki boşluk alanlarının da belirgin hale getirilmesini sağlamaktadır.

Sürdürülebilirlik raporlamasının dönüşümü

Sürdürülebilirlik raporlaması uzun süre Global Reporting Initiative (GRI) – Küresel Raporlama Girişimi, Integrated Reporting Framework (IR) – Entegre Raporlama Çerçevesi, SASB ve TCFD gibi farklı çerçeveler üzerinden gelişmiştir. (Susmaz & Doğan, 2022; Costes & Hategan, 2025; Du Toit, 2024; Cooper & Michelon, 2022). Bu çerçeveler, farklı kullanıcı kitlelerine ve farklı önemlilik anlayışlarına hitap etmiş, ancak aynı zamanda raporlamada parçalı bir yapı da üretmiştir. Akdoğan (2024), sürdürülebilirlik bilgisinin raporlanmasında kullanılan çok sayıdaki çerçevenin tek ve daha karşılaştırılabilir bir raporlama sistemine duyulan ihtiyacı artırdığını vurgulamaktadır. Benzer biçimde, Du Toit'nin (2024) otuz yıllık sürdürülebilirlik raporlaması literatürünü incelediği çalışması, alanın büyümesine rağmen standartlaşma, güvenilirlik ve karşılaştırılabilirlik sorunlarının devam ettiğini göstermektedir.

Bu noktada IFRS S1 ve IFRS S2, sürdürülebilirlik raporlamasını yatırımcı odaklı ortak bir finansal açıklama mantığı içinde yeniden çerçevelemektedir. IFRS S1, sürdürülebilirlikle ilgili tüm risk ve fırsatlar için genel hükümleri koyarken; IFRS S2, iklimi ayrı ve öncelikli bir başlık olarak ele almaktadır. IFRS Foundation'a göre bu standartların amacı, genel amaçlı finansal rapor kullanıcıları için karar yararlı, küresel ölçekte karşılaştırılabilir ve tutarlı açıklamalar sağlamaktır (IFRS Foundation, 2023a).

IFRS S1 ve IFRS S2'nin kavramsal yapısı

IFRS S1, sürdürülebilirlikle ilgili finansal açıklamaların işletmenin kısa, orta ve uzun vadeli beklentilerini etkileyebilecek risk ve fırsatlara odaklanmasını istemektedir. Standardın temel eksen, finansal raporların asli kullanıcılarının kaynak tahsis kararlarıdır. Bu yaklaşım, sürdürülebilirlik bilgisini genel kurumsal iletişimden ayırarak doğrudan işletme değeriyle ilişkili bilgi kategorisine taşımaktadır (IFRS Foundation, 2023a).

IFRS S2 ise yönetim, strateji, risk yönetimi ile metrikler (göstergeler) ve hedefler başlıkları altında iklim açıklamalarını yapılandırmaktadır. Ayrıca senaryo analizi, iklim dayanıklılığı, geçiş riskleri, fiziksel riskler ve sera gazı emisyonları gibi unsurları sistematik biçimde raporlamaya dâhil etmektedir. IFRS Foundation, IFRS S2'nin TCFD mimarisini bünyesine aldığını ve sektör bazlı yönlendirmeyi de sürdürdüğünü açıkça belirtmektedir (IFRS Foundation, 2023b).

Türkiye'de TSRS literatürünün genel görünümü

Türkiye'de TSRS ve IFRS S1/S2 üzerine yapılan çalışmaların önemli kısmı 2023 sonu ve 2024 sonrası dönemde hız kazanmıştır. Köse ve Çetin (2023) IFRS S1 ve IFRS S2'nin yayımlanmasının ardından sürecin genel çerçevesini ve standartların temel özelliklerini özetlemektedir. Özdemir (2024) ise güncel gelişmeler ışığında TSRS'yi Türkiye bağlamında değerlendirmekte ve düzenleyici çerçevenin önemini vurgulamaktadır. Ataman ve Şimşek'in (2026) çalışması, sürdürülebilirlik raporlama standartları ile finansal raporlama standartları arasındaki ilişkiyi tartışarak, bu iki alan arasındaki bütünleşmenin teorik önemini ortaya koymaktadır.

Öktem ve Öktem (2023) tarafından yapılan çalışma, ISSB yaklaşımını IFRS perspektifinde ele alarak sürdürülebilirlik raporlamasının muhasebe temelli dönüşümüne dikkat çekmektedir. Bu çalışmalar, kavramsal temelin güçlenmesine katkı sağlamakla birlikte, Türkiye bağlamına özgü uygulama sorunlarına sınırlı ölçüde inmektedir. Bunun öncesinde ise Türkiye'deki çalışmalar ağırlıklı olarak GRI temelli sürdürülebilirlik raporlaması ve performans değerlendirmelerine odaklanmıştır. Bu kapsamda, Türk bankacılık sektörünün sürdürülebilirlik performansı GRI4 göstergeleri temel alınarak sosyal, çevresel ve ekonomik boyutlarda analiz edilmiş ve TSRS öncesi sürdürülebilirlik raporlama uygulamalarına ilişkin önemli ampirik bulgular ortaya konulmuştur (Kestane vd., 2019).

Bununla birlikte, literatürde söz konusu boşluğu gidermeye yönelik uygulama odaklı çalışmaların giderek artmaya başladığı görülmektedir. Özcan ve Akbaş'ın (2025) TSRS 2 bağlamında Borsa İstanbul (BIST) Sürdürülebilirlik Endeksi'ndeki belirli sektörlerin hazırlık düzeylerini değerlendiren araştırması, şirketlerin iklim açıklamalarında belirli başlıklarda eksiklikler yaşadığını ortaya koymaktadır. Bu tür çalışmalar, normatif uyum ile fiili hazırlık düzeyi arasındaki ayrışmayı göstermesi bakımından önem taşımaktadır. Ayrıca KGK tarafından yayımlanan TSRS uyumlu rapor örnekleri (KGK, 2025), uygulamanın somut olarak nasıl şekillendiğini izlemek açısından önemli bir referans sunmaktadır.

Literatürde öne çıkan araştırma eğilimleri

Mevcut literatür incelendiğinde beş temel eğilim dikkat çekmektedir. İlk eğilim, IFRS S1 ve IFRS S2'nin genel çerçevesini tanıtan ve standartların kavramsal mimarisini açıklayan çalışmalardır. İkinci eğilim, TSRS'nin Türk mevzuatı içindeki yerini ve düzenleyici boyutunu inceleyen çalışmalardır. Üçüncü eğilim, belirli sektörler veya endeks şirketleri üzerinde hazırlık düzeyi ve uyum incelemeleri yapan araştırmalardır. Dördüncü eğilim, sürdürülebilirlik raporlaması ile finansal raporlama arasındaki ilişkiyi teorik açıdan ele alan çalışmalardır. Beşinci eğilim ise sürdürülebilirlik raporlamasında güvence, denetim ve raporlama kalitesi boyutuna odaklanan daha yeni tarihli çalışmalardan oluşmaktadır (Baumüller, 2023; Okoye vd., 2025; Wahyuni, 2025; Çıtak & Yaman, 2026; Richard vd., 2025).

Bu eğilimler, alanın hızlı biçimde geliştiğini göstermektedir. Ancak aynı zamanda araştırmaların henüz büyük ölçüde açıklayıcı, düzenleme odaklı ve erken dönem değerlendirmelerden oluştuğunu da ortaya koymaktadır. Özellikle uygulama verisi henüz sınırlı olduğundan, birçok çalışma standardın potansiyel etkilerini tartışmakta, fakat gerçekleşen etkileri ölçememektedir. Bu durum, alanın olgunlaşmakta olduğunu; fakat ampirik derinliğin henüz yeterince gelişmediğini göstermektedir.

Sürdürülebilirlik Raporlamasında Temel Tartışma Alanları

Literatürde sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin çalışmalar incelendiğinde, alanın belirli temel tartışma eksenleri etrafında şekillendiği görülmektedir. Bu tartışmalar, sürdürülebilirlik raporlamasının yalnızca teknik bir açıklama sistemi olmadığını, aynı zamanda kurumsal, düzenleyici ve piyasa temelli boyutları olan çok katmanlı bir yapı olduğunu ortaya koymaktadır (Eccles vd., 2014; Wagenhofer, 2024). Bu kapsamda literatürde öne çıkan başlıca tartışma alanları aşağıda özetlenmektedir:

(i) Normatif uyum ve uygulama ayrışması: Standartların oluşturduğu normatif çerçeve ile işletmelerin fiili uygulamaları arasında önemli farklılıklar bulunabilmektedir. Bu durum, sürdürülebilirlik raporlamasında biçimsel uyum ile içerik kalitesi arasındaki ayrışmayı gündeme getirmektedir (Baumüller & Sopp, 2022; Christensen vd., 2021).

(ii) Veri altyapısı ve ölçüm sorunları: Sürdürülebilirlik verilerinin toplanması, doğrulanması ve raporlanması süreçlerinde özellikle emisyon hesaplamaları ve tedarik zinciri verileri açısından önemli zorluklar bulunmaktadır (Greenhouse Gas Protocol, 2011; KPMG, 2024).

(iii) Güvence ve denetim mekanizmaları: Sürdürülebilirlik açıklamalarının güvenilirliğinin nasıl sağlanacağı, hangi verilerin bağımsız güvenceye tabi tutulacağı ve denetim maliyetlerinin nasıl şekilleneceği literatürde önemli bir tartışma alanıdır (Simnett vd., 2009; De Villiers & Maroun, 2018).

(iv) Sektörel farklılıklar ve karşılaştırılabilirlik: Sürdürülebilirlik risklerinin ve açıklama gerekliliklerinin sektörler arasında farklılaşması, raporların karşılaştırılabilirliğini sınırlayan bir unsur olarak değerlendirilmektedir (IFRS Foundation, 2023b; TCFD, 2017).

(v) Finansal etkiler ve yatırımcı davranışı: Sürdürülebilirlik raporlamasının sermaye maliyeti, firma değeri ve yatırımcı kararları üzerindeki etkileri literatürde giderek artan bir ilgiyle incelenmektedir (Dhaliwal vd., 2011; Friede vd., 2015).

Bu tartışma alanları birlikte değerlendirildiğinde, sürdürülebilirlik raporlamasının yalnızca bir düzenleyici uyum meselesi değil, aynı zamanda veri yönetimi, kurumsal yönetim ve piyasa dinamikleri ile yakından ilişkili çok boyutlu bir dönüşüm süreci olduğu anlaşılmaktadır.

Literatürdeki Boşlukların Analizi

Bu alandaki ilk önemli boşluk, Türkiye’de TSRS uygulama kalitesini ölçen ampirik çalışmaların sınırlı olmasıdır. Mevcut araştırmaların önemli bölümü standartların içeriğini tanıtmakta veya mevzuat uyumunu açıklamaktadır. Oysa önümüzdeki dönemde asıl ihtiyaç, şirketlerin yayımladıkları TSRS uyumlu raporların içerik derinliğini, karar yararlılığını, sektörler arası karşılaştırılabilirliğini ve finansal raporlarla bağlantı düzeyini değerlendiren çalışmalardır. Özellikle raporlama kalitesi endeksleri, içerik analizi temelli puanlama sistemleri ve panel veri yaklaşımları bu boşluğu doldurabilir.

İkinci önemli boşluk, önemlilik yaklaşımının Türkiye bağlamında yeterince tartışılmamış olmasıdır. IFRS S1 ve TSRS 1, esas olarak yatırımcı odaklı önemliliği temel almaktadır (Carungu vd., 2025; Afolabi vd., 2023). Buna karşılık Avrupa sürdürülebilirlik raporlama yaklaşımında çift önemlilik tartışması daha belirgindir (Mangiuc & Kagıtcı, 2025). Türkiye’de literatür, bu iki

yaklaşımın kavramsal ve uygulamalı farklarını, işletmelerin açıklama davranışına ve paydaş yönetimine etkilerini yeterince çözümlememiştir. Bu nedenle önemlilik yaklaşımının Türk şirketlerinin raporlama pratiğine etkisi önemli bir araştırma alanı olarak durmaktadır.

Üçüncü boşluk, güvence ve denetim boyutundadır. TSRS uyumlu açıklamaların güvenilirliğini sağlayacak denetim ve güvence mekanizmalarının nasıl işleyeceği, hangi metriklerin daha kolay doğrulanabildiği, hangi alanlarda ölçüm belirsizliğinin yüksek olduğu ve bağımsız güvence maliyetlerinin nasıl şekilleneceği konusunda Türkiye’de henüz sınırlı çalışma vardır. Oysa sürdürülebilirlik bilgisinin yatırım kararlarında etkili olabilmesi için doğrulanabilirlik kritik önemdedir (Özdemir, 2024; Mangiuc & Kagitci, 2025; Reyhan, 2025).

Dördüncü boşluk, değer zinciri ve Kapsam 3 emisyonları (Scope 3 emissions) gibi veri yoğun alanların yeterince incelenmemesidir. Söz konusu emisyonlar, işletmenin doğrudan kontrolü dışında gerçekleşen ancak faaliyetleriyle bağlantılı olan emisyonları ifade etmektedir. Bu kapsamda, tedarik zinciri emisyonları, lojistik ve dağıtım faaliyetlerinden kaynaklanan emisyonlar ile ürünlerin kullanım ve bertaraf süreçlerinden doğan emisyonlar Kapsam 3 emisyonlarına örnek olarak gösterilebilir (Greenhouse Gas Protocol, 2011; IFRS Foundation, 2023b). IFRS S2 ve TSRS 2’nin en zorlayıcı yönlerinden biri, şirket sınırlarının ötesine geçen veri gereklilikleridir. Türkiye’de şirketlerin tedarik zinciri verisini toplama kapasitesi, Kapsam 3 emisyon hesaplamaları ve veri kalite sorunları üzerine henüz güçlü ampirik kanıtlar bulunmamaktadır. Bu alan, özellikle sanayi, lojistik, perakende ve enerji sektörleri için son derece kritik görünmektedir.

Beşinci boşluk, TSRS uygulamasının finansal sonuçları üzerinedir. Literatür, sürdürülebilirlik açıklamalarının teorik olarak sermaye maliyeti, yatırımcı güveni ve kurumsal itibar üzerinde olumlu etkiler doğurabileceğini ileri sürmektedir (Moussa & Elmarzouky, 2024; Patro vd., 2025; Wang & Li, 2025; Vaitiekuniene & Sapkauskienė, 2026; IFRS Foundation, 2023a); ancak Türkiye için TSRS uygulamasının piyasa tepkisi, finansmana erişim, kredi koşulları veya firma değeri üzerindeki etkisini ölçen kapsamlı çalışmalar henüz yeterince gelişmemiştir. Bu nedenle olay çalışmaları, sermaye maliyeti modelleri ve firma performansı analizleri gelecekte önemli katkılar sağlayabilir.

Altıncı boşluk, mesleki eğitim ve kurumsal yetkinlik gelişimi alanındadır. TSRS yalnızca rapor yazma yükümlülüğü değil; muhasebe, finans, risk yönetimi ve iç denetim birimlerinin sürdürülebilirlik verilerinin ölçümü, analizi ve raporlanmasına yönelik yeni bilgi ve beceriler edinmesini gerektiren bir dönüşümdür (Özdemir, 2024; Reyhan, 2025). Buna rağmen Türkiye’de üniversite müfredatı, meslek mensubu eğitimi ve şirket içi yetkinlik dönüşümünü inceleyen çalışmalar oldukça sınırlıdır. Bu durum, gelecekte muhasebe eğitimi ve mesleki gelişim literatürü için de önemli bir araştırma alanı açmaktadır.

Bu boşluklar birlikte değerlendirildiğinde, mevcut literatürün henüz erken evrede olduğu söylenebilir. Başka bir ifadeyle, düzenleyici çerçeve hızlı biçimde oluşmuş; ancak araştırma gündemi uygulama derinliği bakımından aynı hızda ilerlememiştir. Bu çalışma, söz konusu boşlukları sistematik biçimde görünür kılarak gelecekteki çalışmalar için önemli araştırma alanlarını ortaya koymaktadır.

Metodoloji

Bu çalışma, sürdürülebilirlik raporlaması alanındaki kavramsal gelişmeleri ve Türkiye’de TSRS uygulamasına ilişkin kurumsal çerçeveyi analiz etmeyi amaçlayan nitel bir araştırma niteliğindedir. Araştırmada yöntem olarak doküman incelemesi ve karşılaştırmalı kavramsal analiz yaklaşımı benimsenmiştir. Çalışma, PRISMA benzeri sistematik literatür tarama protokollerine dayalı bir bibliyometrik inceleme niteliğinde olmayıp; sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici, kurumsal ve uygulama boyutlarını kavramsal düzeyde değerlendirmeyi amaçlayan yapılandırılmış bir literatür incelemesi yaklaşımına dayanmaktadır. Bu nedenle çalışma kapsamında bibliyometrik

kapsayıcılıktan ziyade kavramsal uygunluk, düzenleyici ilişkililik ve tematik katkı ölçütleri esas alınmıştır.

Çalışma kapsamında literatür taraması, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin akademik yayınlara erişim sağlamak amacıyla Google Scholar üzerinden gerçekleştirilmiştir. Google Scholar'ın tercih edilmesinin temel nedeni, yalnızca uluslararası indeksli yayınlara değil; aynı zamanda Türkiye'de yayımlanan hakemli dergilerdeki çalışmalara, erişilebilir akademik yayınlara, düzenleyici kurum raporlarına ve uygulama dokümanlarına birlikte erişim sağlamasıdır. Bunun yanı sıra Türkiye'de yayımlanan hakemli dergilerde yer alan çalışmalar ile erişilebilir akademik ve kurumsal yayınlar da incelemeye dahil edilerek ulusal ve uluslararası literatürün birlikte değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Literatür taramasında “*sustainability reporting*”, “*ESG reporting*”, “*IFRS S1*”, “*IFRS S2*”, “*TSRS*”, “*climate disclosure*” ve “*sustainability accounting*” anahtar kelimeleri ile bu kavramların Türkçe karşılıkları birlikte kullanılmıştır. Bu çift dilli tarama yaklaşımı, literatür incelemesinin kapsamını genişleterek hem uluslararası hem de Türkiye bağlamındaki çalışmaların analize dahil edilmesini amaçlamaktadır. Aramalar, sürdürülebilirlik raporlamasında küresel dönüşümün hız kazandığı dönemi yansıtacak şekilde ağırlıklı olarak 2015–2024 yılları arasındaki çalışmaları kapsayacak biçimde sınırlandırılmıştır.

Çalışmaların seçilmesinde aşağıdaki dahil etme kriterleri dikkate alınmıştır:

- (i) sürdürülebilirlik raporlaması, ESG veya iklimle ilgili finansal açıklamalar konusunu ele alması,
- (ii) IFRS S1, IFRS S2 veya TSRS ile doğrudan ya da dolaylı ilişki kurması,
- (iii) hakemli akademik dergilerde yayımlanmış olması,
- (iv) sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsal, düzenleyici, sektörel veya finansal boyutlarına ilişkin kavramsal ya da uygulamaya dönük değerlendirmeler içermesi.

Buna karşılık, yalnızca kurumsal sosyal sorumluluk uygulamalarına odaklanan, finansal raporlama boyutu içermeyen, sürdürülebilirlik açıklamalarını TSRS/IFRS S1-S2 bağlamı dışında ele alan veya erişilebilir tam metni bulunmayan çalışmalar analiz dışında bırakılmıştır. Ayrıca doğrudan sürdürülebilirlik raporlaması ile ilişkili olmayan genel çevre politikası, sürdürülebilir kalkınma veya sosyal sorumluluk odaklı çalışmalar da kapsam dışında değerlendirilmiştir.

Literatür taraması sürecinde anahtar kelimeler aracılığıyla ulaşılan geniş çalışma havuzu içerisinden; sürdürülebilirlik raporlaması standartları ile doğrudan ilişkili olmayan, yalnızca genel kurumsal sosyal sorumluluk uygulamalarına odaklanan, finansal raporlama boyutu içermeyen veya tam metnine erişilemeyen çalışmalar değerlendirme kapsamı dışında bırakılmıştır. Böylece analiz sürecinde sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici, kurumsal ve uygulama boyutlarına odaklanan çalışmaların incelenmesi amaçlanmıştır.

Literatür taraması sonucunda geniş bir çalışma havuzuna ulaşılmış; bu havuz içerisinden araştırmanın amacıyla doğrudan ilişkili olan ve belirlenen kriterleri karşılayan seçilen çalışmalar detaylı değerlendirmeye dahil edilmiştir. Bu çalışmalar, makalenin kaynakça bölümünde sunulmaktadır.

Doküman analizi sürecinde seçilen çalışmalar tematik olarak sınıflandırılmış ve literatürde öne çıkan araştırma eğilimleri ile boşluk alanları belirlenmiştir. Tematik sınıflandırma süreci, seçilen çalışmaların tekrar eden kavramsal vurgular ve düzenleyici tartışmalar çerçevesinde karşılaştırmalı biçimde incelenmesi yoluyla gerçekleştirilmiştir. Bu kapsamda sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin normatif çerçeve, uygulama kapasitesi, veri altyapısı, güvence mekanizmaları ve sektör farklılıkları literatürde en sık öne çıkan temalar olarak değerlendirilmiştir.

Bunun yanı sıra, sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici çerçevesinin analiz edilmesi amacıyla Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulu (International Sustainability Standards Board – ISSB) tarafından yayımlanan IFRS S1 ve IFRS S2 standartları ile Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu (KGGK) tarafından yayımlanan TSRS düzenlemeleri incelenmiştir. Ayrıca Uluslararası Menkul Kıymetler Komisyonları Örgütü (International Organization of Securities Commissions – IOSCO) tarafından yayımlanan politika belgeleri de değerlendirmeye dahil edilmiştir. Bu belgeler, sürdürülebilirlik raporlamasının normatif yapısını ve Türkiye’deki uygulama kapsamını ortaya koymak amacıyla analiz edilmiştir.

Çalışmada sunulan sektörel skorlamalar, istatistiksel olarak doğrulanmış ampirik ölçümler niteliğinde değildir. Bu skorlamalar; sektörlerin sürdürülebilirlik risk yoğunluğu, raporlama altyapısı, düzenleyici baskı düzeyi ve literatürde öne çıkan uygulama özellikleri dikkate alınarak geliştirilen kavramsal ve karşılaştırmalı değerlendirmeleri ifade etmektedir. Dolayısıyla söz konusu analiz, kesin ampirik sonuçlardan ziyade açıklayıcı ve kavramsal bir değerlendirme çerçevesi sunmayı amaçlamaktadır.

Elde edilen bulgular doğrultusunda, Türkiye’deki TSRS uygulama düzeyini ve kurumsal olgunluk yapısını açıklamaya yönelik bütünlük bir kavramsal model geliştirilmiş; sektörler arası farklılıklar bu model çerçevesinde karşılaştırmalı bir perspektifle değerlendirilmiştir.

Türkiye’de Sürdürülebilirlik Raporlamasının Kurumsallaşma Dinamikleri ve TSRS Uygulama Çerçevesi

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsallaşma süreci, çok boyutlu bir yapı çerçevesinde şekillenmektedir. Bu süreçte küresel sürdürülebilirlik standartlarının ulusal düzenlemelere yansımaları, TSRS’nin uygulama kapsamı ve söz konusu dönüşümün işletmeler üzerindeki etkileri belirleyici rol oynamaktadır. Sürdürülebilirlik raporlaması, yalnızca düzenleyici bir yükümlülük olmanın ötesinde, kurumsal kapasite ve piyasa dinamikleri ile birlikte şekillenen bütünlük bir raporlama alanına dönüşmektedir.

Bu çerçevede, Türkiye’de TSRS uygulamasının kurumsal ve sektörel yansımaları öncelikle ele alınmakta; ardından sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici, kurumsal ve piyasa temelli mekanizmalar üzerinden nasıl kurumsallaştığı analiz edilmektedir. Devamında ise bu çok katmanlı yapıyı bütüncül bir perspektifle açıklamak amacıyla geliştirilen Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Ekosistemi Modeli (TSREM) kapsamında değerlendirmeler sunulmaktadır.

Türkiye’de TSRS Uygulama Ekosistemi ve Yol Haritası

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlaması alanındaki kurumsallaşma süreci son yıllarda önemli bir ivme kazanmıştır. Bu dönüşümün temelini, ISSB tarafından yayımlanan IFRS S1 ve IFRS S2 standartlarının KGGK tarafından TSRS adıyla yürürlüğe konulması oluşturmaktadır. 29 Aralık 2023 tarihli Resmî Gazete’de yayımlanan Kurul Kararı ile TSRS uygulama kapsamı belirlenmiş ve sürdürülebilirlik raporlaması Türkiye’de belirli işletmeler için zorunlu bir kurumsal raporlama alanına dönüşmüştür.

TSRS kapsamına giren işletmeler temel olarak sermaye piyasası, bankacılık ve finans sektörleri ile belirli büyüklük kriterlerini aşan büyük ölçekli şirketlerdir. Bu kapsamda Sermaye Piyasası Kurulu (SPK) düzenleme ve denetimine tabi yatırım kuruluşları, portföy yönetim şirketleri, kolektif yatırım kuruluşları, borsada işlem gören anonim şirketler ve belirli ihraç süreçlerine tabi şirketler TSRS uygulama alanına girmektedir. Ayrıca Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) düzenleme ve denetimine tabi bankalar, finansal kiralama, faktoring ve finansman şirketleri ile sigorta ve emeklilik şirketleri de kapsamda yer almaktadır.

Banka dışındaki şirketler için belirlenen büyüklük kriterleri ise aktif toplamı, net satış hasılatı ve çalışan sayısına ilişkin eşik değerlerdir. Bu eşik değerlerin en az ikisinin art arda iki hesap

döneminde aşılması halinde işletmeler TSRS kapsamına girmektedir. Bu yaklaşım, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’de büyük ölçekli işletmelerden başlayarak kademeli biçimde yaygınlaştırılmasını amaçlayan bir düzenleyici stratejiyi yansıtmaktadır.

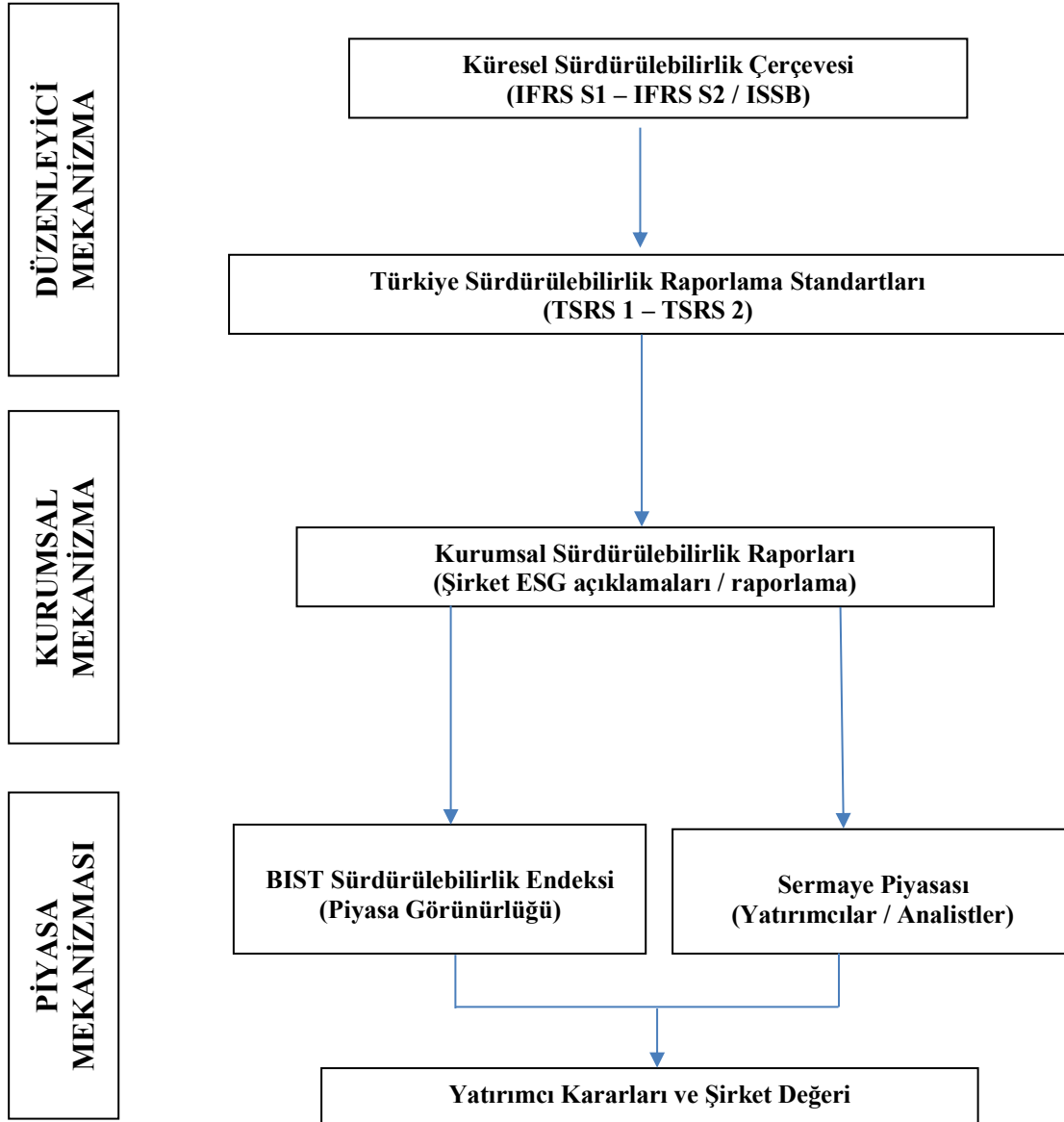
Türkiye’de TSRS uygulamasının pratikte nasıl geliştiğine bakıldığında özellikle bankacılık, finans ve büyük ölçekli sanayi şirketlerinin öncü uygulayıcılar arasında yer aldığı anlaşılmaktadır. Bu şirketlerin önemli bir bölümü sürdürülebilirlik raporları yayımlamakta, entegre raporlama uygulamaları geliştirmekte ve Environmental, Social and Governance (ESG) performans göstergelerini kamuya açıklamaktadır. Bu durum, TSRS uygulamasına geçiş sürecinde büyük ölçekli halka açık şirketlerin kurumsal raporlama altyapısı bakımından daha avantajlı bir konumda bulunduğunu ortaya koymaktadır.

Türkiye’de sürdürülebilirlik performansının sermaye piyasalarında görünürlüğünü artıran bir diğer önemli mekanizma ise BİST tarafından oluşturulan sürdürülebilirlik endeksleridir. BIST Sürdürülebilirlik Endeksi ve BIST Sürdürülebilirlik 25 Endeksi, sürdürülebilirlik performansı yüksek şirketlerin yatırımcılar tarafından izlenmesini sağlayan önemli piyasa araçlarıdır. Özellikle BIST Sürdürülebilirlik 25 Endeksi, sürdürülebilirlik performansı yüksek, büyük ve likit şirketlerden oluşan bir endeks oluşturmayı amaçlamaktadır. Bu endekse dahil olabilmek için şirketlerin belirli sürdürülebilirlik notu eşiklerini sağlaması gerekmektedir. Bu yapı, sürdürülebilirlik performansının Türkiye’de yalnızca kurumsal sosyal sorumluluk bağlamında değil, aynı zamanda sermaye piyasalarında fiyatlanan bir performans göstergesi olarak önem kazandığını göstermektedir (Şimşek & Şimşek, 2025).

BIST sürdürülebilirlik endeksleri ile TSRS düzenlemeleri arasında tamamlayıcı bir ilişki bulunmaktadır. TSRS, işletmelerin sürdürülebilirlikle ilgili finansal bilgileri nasıl raporlayacağını belirleyen düzenleyici bir çerçeve sunarken, BIST sürdürülebilirlik endeksleri bu performansın yatırımcılar tarafından izlenmesini ve değerlendirilmesini sağlayan piyasa temelli bir mekanizma işlevi görmektedir. Bununla birlikte, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’deki kurumsallaşma süreci yalnızca bu iki mekanizma ile sınırlı olmayıp, işletmelerin veri altyapısı, yönetim yapısı ve raporlama kapasitesi gibi unsurları içeren kurumsal boyutu da kapsamaktadır.

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının gelişim süreci, küresel standartlar, ulusal düzenlemeler, kurumsal uygulamalar ve sermaye piyasası dinamiklerinin karşılıklı etkileşimiyle şekillenen çok katmanlı bir yapı ortaya koymaktadır. Bu çerçevede IFRS S1 ve IFRS S2 standartları küresel düzeyde temel referans çerçevesini oluştururken, TSRS bu çerçevenin Türkiye’de uygulanmasını sağlayan düzenleyici mekanizmayı temsil etmektedir. Kurumsal düzeyde işletmeler tarafından yayımlanan sürdürülebilirlik raporları, bu düzenleyici yapının uygulamaya yansımaları oluşturmaktadır; söz konusu raporlar sermaye piyasası aktörleri ve BIST sürdürülebilirlik endeksleri aracılığıyla yatırımcılar tarafından değerlendirilmektedir.

Bu bütünlük yapı, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’de yalnızca düzenleyici bir zorunluluk değil, aynı zamanda kurumsal kapasite ve piyasa temelli değerlendirme dinamikleri ile birlikte şekillenen bir süreç olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda sürdürülebilirlik raporlaması; düzenleyici (regulatory), kurumsal (corporate) ve piyasa temelli (market-driven) olmak üzere üç temel mekanizma üzerinden kurumsallaşan bir ekosistem niteliği taşımaktadır. Bu ilişkisel yapıyı bütüncül bir perspektifle ortaya koymak amacıyla geliştirilen Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Ekosistemi Modeli (TSREM) aşağıda Şekil 1’de sunulmaktadır.

Şekil 1. Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Ekosistemi Modeli (TSREM)

Kaynak: Yazar tarafından geliştirilmiştir.

Şekil 1, Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının çok katmanlı yapısını açıklayan kavramsal bir çerçeve ortaya koymaktadır. Model, sürdürülebilirlik raporlamasının küresel, ulusal ve piyasa temelli üç farklı düzeyde şekillendiğini göstermektedir. Küresel düzeyde, ISSB tarafından yayımlanan IFRS S1 ve IFRS S2 standartları sürdürülebilirlikle ilgili finansal bilgilerin raporlanmasına ilişkin temel ilkeleri belirlemektedir (IFRS Foundation, 2023a, 2023b). Ulusal düzeyde ise KGK tarafından yayımlanan TSRS, bu çerçevenin Türkiye’de uygulanmasını sağlayan düzenleyici yapıyı oluşturmaktadır (KGK, 2023).

Kurumsal düzeyde işletmeler tarafından yayımlanan sürdürülebilirlik raporları, söz konusu düzenleyici çerçevenin uygulama boyutunu temsil etmekte; bu raporlar sermaye piyasası aktörleri ve BIST sürdürülebilirlik endeksleri aracılığıyla yatırımcılar tarafından değerlendirilerek yatırım

kararları ve şirket değeri üzerinde etkili olmaktadır. Bu yapı, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’de düzenleyici, kurumsal ve piyasa temelli mekanizmaların etkileşimi sonucunda kurumsallaştığını göstermektedir.

TSREM modeli, kurumsal raporlama literatüründe yer alan düzenleyici (regulatory), kurumsal (corporate) ve piyasa temelli (market-based) mekanizmaların etkileşimini esas alan bütüncül bir yaklaşım üzerine inşa edilmiştir. Bu yaklaşım, sürdürülebilirlik raporlamasının yalnızca teknik bir raporlama süreci olmadığını, aynı zamanda kurumsal davranışları ve piyasa sonuçlarını etkileyen çok boyutlu bir yönetim aracı olduğunu ortaya koymaktadır (Wagenhofer, 2024; Baumüller, 2023).

Literatürde sürdürülebilirlik raporlamasının gelişimi büyük ölçüde düzenleyici baskılar, yatırımcı talepleri ve kurumsal stratejiler arasındaki etkileşimle açıklanmaktadır (KPMG, 2024; Özcan & Akbaş, 2025; Özdemir, 2024; Mucan vd., 2016). Bu bağlamda TSREM modeli, IFRS S1 ve IFRS S2 ile şekillenen küresel standartların ulusal düzeyde TSRS aracılığıyla kurumsallaşmasını ve bu süreçte sermaye piyasalarının dönüştürücü rolünü birlikte ele alarak mevcut literatürdeki parçalı yaklaşımları bütünleştirmeyi amaçlamaktadır.

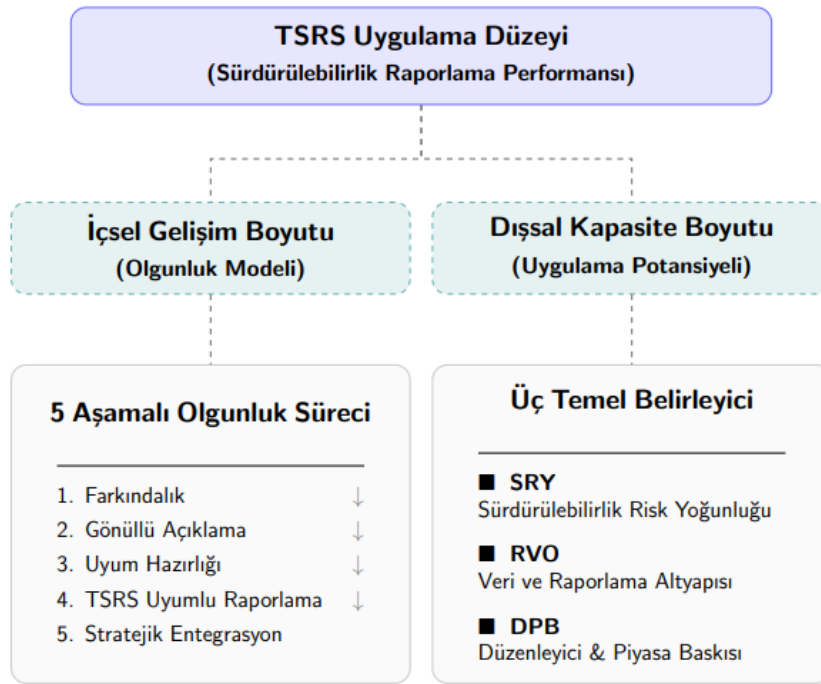
Bu yönüyle model, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’deki gelişimini açıklamakla kalmayıp, aynı zamanda gelecekte yapılacak ampirik çalışmalar için analitik bir çerçeve sunmaktadır.

TSREM modeli makro düzeyde sürdürülebilirlik raporlama ekosistemini açıklarken, işletme düzeyinde uyum süreçlerinin analiz edilmesi için daha mikro düzeyde modellere ihtiyaç duyulmaktadır.

TSRS Uygulama Düzeyinin Belirleyicileri: Bütünleşik Kavramsal Model

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının gelişimi incelendiğinde, işletmelerin bu alandaki hazırlık ve uygulama düzeylerinin homojen olmadığı, aksine önemli farklılıklar gösterdiği görülmektedir. Bu farklılaşma; sektörler arası sürdürülebilirlik riskleri, veri altyapısı olgunluğu, düzenleyici kapsam ve piyasa baskıları gibi unsurlardan kaynaklanmaktadır. Literatürde sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin çalışmalar çoğunlukla standartların tanıtımı veya düzenleyici çerçevenin analizi üzerine odaklanmakta; buna karşılık işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına geçiş süreçlerini aşamalı biçimde ele alan bütüncül modellerin yeterince gelişmediği görülmektedir (Wagenhofer, 2024; Baumüller, 2023). Bu durum, sürdürülebilirlik raporlamasının ani bir dönüşümden ziyade kademeli bir olgunlaşma süreci olarak ele alınmasını gerekli kılmaktadır.

Bu doğrultuda çalışmada, TSRS uygulama düzeyini açıklamaya yönelik bütünleşik bir kavramsal çerçeve önerilmektedir. Bu çerçeveye göre sürdürülebilirlik raporlama performansı iki temel boyutun etkileşimi ile belirlenmektedir: (i) işletmelerin kurumsal gelişim sürecini ifade eden içsel olgunluk düzeyi ve (ii) sektörlere özgü sürdürülebilirlik riskleri, veri altyapısı ve piyasa baskılarını içeren dışsal uygulama kapasitesi. Bu iki boyutun etkileşimi, işletmelerin TSRS’ye uyum düzeyini belirleyen temel mekanizmayı oluşturmaktadır. Önerilen bütünleşik yapı Şekil 2’de gösterilmektedir.

Şekil 2. TSRS Uygulama Düzeyinin Belirleyicileri: Bütünleşik Kavramsal Model

Kaynak: Yazar tarafından geliştirilmiştir.

Şekil 2, TSRS uygulama düzeyinin işletmelerin sürdürülebilirlik raporlama performansını ifade ettiğini ve bu performansın içsel gelişim (olgunluk modeli) ile dışsal kapasite (uygulama potansiyeli) boyutlarının etkileşimi sonucunda şekillendiğini göstermektedir. İçsel boyut, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin kurumsal olgunluk süreçlerini yansıtırken; dışsal boyut, sürdürülebilirlik risk yoğunluğu (SRY), raporlama ve veri altyapısı olgunluğu (RVO) ile düzenleyici ve piyasa baskısı (DPB) gibi faktörler aracılığıyla uygulama kapasitesini belirlemektedir. Bu iki boyutun birlikte değerlendirilmesi, işletmelerin TSRS’ye uyum düzeyinin bütüncül biçimde analiz edilmesine imkân tanımaktadır.

Bu bütünleşik çerçeve, TSRS uygulama düzeyinin hem işletme içi kurumsal gelişim süreçleri hem de işletme dışı çevresel ve piyasa koşulları tarafından belirlendiğini ortaya koymaktadır. Bu kapsamda modelin ilk boyutu olan içsel gelişim boyutu, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin kurumsal olgunluk süreçlerini açıklamaktadır.

İçsel Gelişim Boyutu: TSRS Uygulama Olgunluğu Modeli

Model, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin içsel gelişim düzeylerini beş aşamalı bir yapı içinde değerlendirmekte ve TSRS’ye uyum sürecinin kademeli niteliğini ortaya koymaktadır. Olgunluk modeli yaklaşımı, işletmelerin kurumsal kapasitelerinin zaman içinde aşamalı olarak geliştiğini varsaymakta olup (Becker & diğ., 2009), sürdürülebilirlik raporlaması bağlamında bu gelişimin farkındalıktan stratejik entegrasyona uzanan bir süreç izlediği kabul edilmektedir (Eccles vd., 2014; KPMG, 2024). Bu doğrultuda model, sürdürülebilirlik raporlamasını yalnızca teknik bir süreç olarak değil, aynı zamanda kurumsal dönüşüm ve yönetim kapasitesinin bir göstergesi olarak ele almaktadır.

Model kapsamında işletmelerin sürdürülebilirlik raporlama olgunluğu aşağıdaki beş aşamada sınıflandırılmaktadır:

Aşama 1 – Farkındalık Düzeyi: Bu aşamada işletmeler sürdürülebilirlik konularının önemini farkındadır ancak raporlama ağırlıklı olarak kurumsal iletişim veya itibar yönetimi aracı olarak ele alınmaktadır. Veri altyapısı parçalıdır ve sürdürülebilirlik verileri finansal raporlama sistemi ile tam entegre değildir.

Aşama 2 – Gönüllü Açıklama Düzeyi: Bu aşamada işletmeler GRI, entegre rapor veya ESG raporları başta olmak üzere gönüllü sürdürülebilirlik raporları yayımlamaktadır. Ancak bu raporlar çoğu zaman finansal performans ile sürdürülebilirlik performansı arasında güçlü bir bağlantı kurmamaktadır. Türkiye’de birçok şirket sürdürülebilirlik raporlamasına bu aşamada başlamaktadır.

Aşama 3 – Uyum Hazırlığı Düzeyi: Bu aşamada işletmeler TSRS veya IFRS S1/S2 standartlarına uyum sağlayabilmek için veri toplama sistemlerini geliştirmeye başlamaktadır. Kurumsal yönetim yapıları, iklim risk analizi, sera gazı emisyon ölçümleri ve önemlilik analizleri gibi unsurlar kurumsal raporlama sistemine entegre edilmektedir.

Aşama 4 – TSRS Uyumlu Raporlama Düzeyi: Bu aşamada işletmeler TSRS uyumlu sürdürülebilirlik raporları yayımlamakta veya yıllık faaliyet raporlarında TSRS ile uyumlu açıklamalara yer vermektedir. Türkiye’de özellikle büyük bankalar ve bazı büyük sanayi şirketleri bu aşamaya yaklaşmış durumdadır.

Aşama 5 – Stratejik Entegrasyon ve Güvence Düzeyi: Bu aşamada sürdürülebilirlik verileri yalnızca raporlanmakla kalmaz, aynı zamanda şirketin stratejik yönetim süreçlerine entegre edilir. İklim senaryoları, karbon azaltım hedefleri, sürdürülebilir yatırım stratejileri ve bağımsız güvence uygulamaları bu aşamada yaygınlaşmaktadır.

Bu model çerçevesinde değerlendirildiğinde, Türkiye’deki işletmelerin sürdürülebilirlik raporlama olgunluk düzeylerinin farklılık gösterdiği görülmektedir. Özellikle büyük ölçekli ve halka açık şirketlerin sürdürülebilirlik veri altyapısı, kurumsal yönetim yapıları ve raporlama deneyimleri daha gelişmiş durumdadır. Buna karşılık orta ölçekli birçok işletmenin hâlen gönüllü raporlama veya farkındalık aşamasında olduğu değerlendirilmektedir.

Bununla birlikte, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin gelişim düzeyleri yalnızca içsel kurumsal kapasite ile açıklanamaz. Sürdürülebilirlik riskleri, veri altyapısı ve düzenleyici/piyasa baskıları gibi dışsal faktörler de işletmelerin TSRS’ye uyum süreçlerini önemli ölçüde etkilemektedir. Bu nedenle modelin ikinci boyutu, sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin dışsal kapasiteyi açıklamaya yöneliktir.

Dışsal Kapasite Boyutu: TSRS Uygulama Potansiyeli Modeli

TSRS uygulama potansiyeli, işletmelerin sürdürülebilirlik raporlama standartlarına uyum sağlayabilme kapasitesini ifade etmektedir. Bu kapasite, yalnızca işletme içi kurumsal hazırlık düzeyi ile değil, aynı zamanda faaliyet gösterilen sektörün sürdürülebilirlik riskleri, veri altyapısı ve düzenleyici/piyasa baskıları gibi dışsal faktörlerle birlikte şekillenmektedir. Bu nedenle TSRS uygulama potansiyelinin ölçülmesi, çok boyutlu bir değerlendirme yaklaşımını gerektirmektedir.

Bu çalışmada TSRS uygulama potansiyeli; sürdürülebilirlik risk yoğunluğu (SRY), raporlama ve veri altyapısı olgunluğu (RVO) ile düzenleyici ve piyasa baskısı (DPB) olmak üzere üç temel kriter üzerinden değerlendirilmiştir. Söz konusu kriterler, sırasıyla işletmelerin çevresel ve sosyal risklere maruziyetini, sürdürülebilirlik verisi üretme ve raporlama kapasitesini ve dışsal düzenleyici/piyasa baskılarını yansıtmaktadır (IFRS Foundation, 2023b; IOSCO, 2023a; IOSCO, 2023b; KPMG, 2024; TCFD, 2017).

TSRS uygulama potansiyelinin ölçülmesinde her bir kriter için beşli bir derecelendirme ölçeği kullanılmıştır. Bu kapsamda 1 “çok düşük”, 2 “düşük”, 3 “orta”, 4 “yüksek” ve 5 “çok yüksek” düzeyi ifade etmektedir.

TSRS uygulama potansiyeli, üç kriterin aritmetik ortalaması alınarak hesaplanmaktadır:

$$\text{TSRS Potansiyel Skoru} = \frac{SRY + RVO + DPB}{3}$$

Elde edilen skorların analitik olarak yorumlanabilmesi amacıyla belirli eşik değerler çerçevesinde sınıflandırma yapılmış olup, bu sınıflandırma Tablo 1’de sunulmaktadır.

Tablo 1. TSRS Uygulama Potansiyeli Sınıflandırması

Ortalama Skor	Sınıf
4.5 – 5.0	Çok yüksek
3.5 – 4.49	Yüksek
2.5 – 3.49	Orta
< 2.5	Gelişmekte

Geliştirilen bu çerçeve, farklı sektörlerde faaliyet gösteren işletmelerin TSRS uygulama potansiyellerinin karşılaştırmalı olarak değerlendirilmesine imkân tanımaktadır.

Sektörel Uygulama Analizi ve Bulgular: TSRS Uygulama Potansiyelinin Değerlendirilmesi

Geliştirilen kavramsal model doğrultusunda, sektörler sürdürülebilirlik risk yoğunluğu, veri altyapısı olgunluğu ve düzenleyici/piyasa baskısı boyutlarında çok kriterli bir yaklaşımla değerlendirilmiştir. Bu değerlendirme sonucunda elde edilen skorlar, sektörlerin TSRS’ye uyum düzeyini karşılaştırmalı olarak analiz etmeye imkân tanımaktadır.

Çalışmada sunulan sektörel skorlamalar, istatistiksel olarak doğrulanmış ampirik ölçümler niteliğinde değildir. Bu skorlamalar; sektörlerin sürdürülebilirlik risk yoğunluğu, raporlama altyapısı, düzenleyici baskı düzeyi ve literatürde öne çıkan uygulama özellikleri dikkate alınarak geliştirilen kavramsal ve karşılaştırmalı değerlendirmeleri ifade etmektedir. Dolayısıyla söz konusu analiz, kesin ampirik sonuçlardan ziyade açıklayıcı ve kavramsal bir değerlendirme çerçevesi sunmayı amaçlamaktadır.

Sektörlere göre TSRS uygulama potansiyeline ilişkin bulgular Tablo 2’de sunulmaktadır.

Tablo 2. Sektörlere Göre TSRS Uygulama Potansiyeli

Sektör	SRY	RVO	DPB	Ortalama	TSRS Uygulama Potansiyeli
Bankacılık	4	5	5	4.67	Çok yüksek
Enerji	5	4	5	4.67	Çok yüksek
Otomotiv	4	4	4	4.00	Yüksek
Çimento / ağır sanayi	5	3	4	4.00	Yüksek
Telekomünikasyon	3	3	3	3.00	Orta
Perakende	3	3	3	3.00	Orta
Gıda ve tarım	4	2	3	3.00	Orta
Turizm	2	2	2	2.00	Gelişmekte

Tablo 2 incelendiğinde, Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlaması bakımından en yüksek hazırlık düzeyinin bankacılık ve enerji sektörlerinde bulunduğu anlaşılmaktadır. Bu durumun temel nedeni, söz konusu sektörlerin hem düzenleyici kurumlar tarafından daha yoğun biçimde denetlenmesi hem de uluslararası yatırımcılarla daha güçlü finansal ilişkiler içinde olmalarıdır.

Enerji sektörü açısından ise sürdürülebilirlik raporlamasının özellikle karbon emisyonu, enerji dönüşümü ve yenilenebilir enerji yatırımları çerçevesinde geliştiği anlaşılmaktadır. Bu

sektörler, TSRS kapsamında yer alan iklimle ilgili açıklama gerekliliklerinden en fazla etkilenecek sektörler arasında yer almaktadır.

Buna karşılık perakende, gıda ve turizm sektörlerinde sürdürülebilirlik raporlamasının daha çok gönüllü uygulamalar şeklinde geliştiği görülmektedir. Bu sektörlerde TSRS uygulamasının yaygınlaşması, büyük şirketlerin sürdürülebilirlik raporlama sistemleri ile tedarik zinciri baskıları tarafından şekillenmektedir.

Bu çerçevede Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının yaygınlaşma sürecinde bankacılık ve enerji sektörlerinin öncü konumda yer aldığı anlaşılmaktadır. Diğer sektörlerin ise kurumsal kapasite, yerel altyapı ve piyasa dinamikleri doğrultusunda bu dönüşüme kademeli uyum sürecinde olduğu görülmektedir.

Türkiye’de TSRS Uygulamasına Yönelik Yol Haritası

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsallaşma süreci, yalnızca düzenleyici uyumun sağlanması ile sınırlı olmayıp, kurumsal kapasite, veri altyapısı ve piyasa dinamiklerinin eş zamanlı gelişimini gerektirmektedir. Bu doğrultuda çalışmada elde edilen bulgular, Türkiye’de TSRS uygulamasının güçlendirilmesine yönelik çok boyutlu bir yol haritası oluşturulmasına imkân tanımaktadır.

Bu kapsamda önerilen yol haritası üç temel eksen üzerine yapılandırılmaktadır:

(i) Kurumsal kapasitenin geliştirilmesi: İşletmelerin sürdürülebilirlik raporlamasına ilişkin veri toplama, analiz ve raporlama süreçlerinin güçlendirilmesi gerekmektedir. Bu bağlamda özellikle önemlilik analizi, Kapsam 3 emisyon hesaplamaları ve senaryo analizi gibi teknik alanlarda kurumsal yetkinliklerin artırılması kritik öneme sahiptir.

(ii) Veri altyapısı ve raporlama sistemlerinin iyileştirilmesi: Sürdürülebilirlik verilerinin finansal raporlama sistemleri ile entegre edilmesi, veri kalitesinin artırılması ve dijital raporlama altyapılarının geliştirilmesi TSRS uygulamasının etkinliği açısından belirleyici olmaktadır.

(iii) Güvence ve piyasa mekanizmalarının güçlendirilmesi: Sürdürülebilirlik raporlarının güvenilirliğinin artırılması amacıyla bağımsız güvence uygulamalarının yaygınlaştırılması, yatırımcı beklentilerinin kurumsal raporlama süreçlerine daha güçlü yansıtılması ve BIST sürdürülebilirlik endeksleri gibi piyasa araçlarının etkinliğinin artırılması gerekmektedir.

Bu üç eksen birlikte değerlendirildiğinde, Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının yalnızca düzenleyici bir yükümlülük olmaktan çıkarak, kurumsal performansın ölçülmesi ve yatırım kararlarının yönlendirilmesinde kullanılan stratejik bir araç haline gelmesi mümkün görünmektedir.

Sonuç ve Öneriler

IFRS S1 ve IFRS S2 standartları, sürdürülebilirlik raporlamasında küresel düzeyde daha tutarlı, karşılaştırılabilir ve yatırımcı odaklı bir açıklama sisteminin temelini oluşturmuştur. Türkiye’de Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları’nın (TSRS) yürürlüğe girmesiyle bu çerçevenin ulusal mevzuata aktarılması, düzenleyici uyum açısından önemli bir gelişme olarak değerlendirilmektedir. Normatif düzeyde TSRS’nin IFRS S1 ve IFRS S2 ile yüksek derecede uyum gösterdiği anlaşılmaktadır.

Bununla birlikte, mevcut literatür ve uygulama göstergeleri, sürdürülebilirlik raporlamasındaki temel tartışmanın artık standartların varlığından ziyade uygulama kalitesi üzerinde yoğunlaştığını ortaya koymaktadır. Türkiye’deki çalışmaların önemli bir bölümü standartların tanıtımı ve kavramsal çerçevesi üzerinde yoğunlaşırken veri altyapısı, güvence mekanizmaları, Kapsam 3 emisyonları, sektör farklılıkları ve finansal etkiler gibi uygulama boyutlarının görece daha az incelendiği anlaşılmaktadır. Bu durum, gelecekte yapılacak çalışmaların daha ampirik, karşılaştırmalı ve uygulama odaklı olması gerektiğine işaret etmektedir.

Bu çalışma, sürdürülebilirlik raporlaması literatürüne üç temel katkı sunmaktadır. İlk olarak, TSRS ile IFRS S1 ve IFRS S2 arasındaki ilişki uygulama kapasitesi ve raporlama ekosistemi bağlamında ele alınarak normatif analiz genişletilmektedir. Bu kapsamda geliştirilen bütünleşik model, sürdürülebilirlik raporlama performansının içsel olgunluk süreçleri ve dışsal kapasite belirleyicilerinin etkileşimi ile şekillendiğini ortaya koymaktadır.

İkinci olarak, literatürdeki araştırma eğilimleri ile boşluk alanları sistematik bir çerçevede sınıflandırılarak, özellikle veri altyapısı, güvence mekanizmaları, sektör farklılıkları ve finansal etkiler gibi alanlarda gelecekteki çalışmalar için öncelikli araştırma başlıkları belirlenmektedir.

Üçüncü olarak, çalışmada Türkiye bağlamında sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsallaşma sürecine yönelik somut bir yol haritası önerilmektedir. Bu yol haritası, kurumsal kapasite, veri altyapısı ve piyasa mekanizmalarının eş zamanlı geliştirilmesine dayanan çok boyutlu bir dönüşüm çerçevesi sunmaktadır.

Literatür incelendiğinde sürdürülebilirlik raporlaması çalışmalarının ağırlıklı olarak kavramsal analizler, finansal performans ilişkileri ve düzenleyici çerçeve incelemeleri etrafında yoğunlaştığı görülmektedir. Buna karşılık Türkiye bağlamında sürdürülebilirlik raporlamasının düzenleyici yapı, sermaye piyasası dinamikleri ve kurumsal uygulamalar arasındaki etkileşim çerçevesinde ele alındığı bütüncül çalışmaların sınırlı kaldığı anlaşılmaktadır. Özellikle TSRS ile BIST sürdürülebilirlik endeksleri arasındaki ilişkiyi sistematik olarak inceleyen çalışmaların azlığı dikkat çekmektedir. Bu çalışma, sürdürülebilirlik raporlamasını yalnızca düzenleyici bir sistem olarak değil, aynı zamanda piyasa mekanizmaları ve kurumsal stratejilerle etkileşim içinde gelişen bir ekosistem olarak ele alarak bu boşluğa katkı sunmaktadır.

Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlamasının gelişimi, düzenleyici çerçeve ile piyasa dinamiklerinin etkileşimi sonucunda şekillenen çok katmanlı bir kurumsallaşma sürecine işaret etmektedir. TSRS ile oluşturulan düzenleyici altyapı, sürdürülebilirlik bilgisinin nasıl raporlanacağını belirlerken; yatırımcı beklentileri, sürdürülebilir finansman araçları ve BIST sürdürülebilirlik endeksleri gibi piyasa temelli mekanizmalar bu bilgilerin ekonomik değerini artırmaktadır. Bu etkileşim, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’de yalnızca bir uyum yükümlülüğü olmaktan çıkarak, kurumsal performansın ölçülmesi ve yatırım kararlarının yönlendirilmesinde kullanılan stratejik bir bilgi alanına dönüşmesini sağlamaktadır.

Bu çerçevede sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsallaşma düzeyi, yalnızca düzenleyici uyum ile değil, aynı zamanda işletmelerin veri üretme kapasitesi, kurumsal yönetim yapıları ve güvence mekanizmalarının gelişimi ile yakından ilişkilidir. Özellikle emisyon verileri, enerji kullanımı ve tedarik zinciri sürdürülebilirliği gibi alanlarda güvenilir veri üretimi, sürdürülebilirlik raporlamasının etkinliği açısından kritik öneme sahiptir. Buna ek olarak, sürdürülebilirlik raporlarının güvenilirliğini artırmak amacıyla bağımsız güvence uygulamalarının yaygınlaştırılması ve muhasebe ile finans alanında çalışan meslek mensuplarının bu alandaki yetkinliklerinin geliştirilmesi gerekmektedir.

Bu çalışmanın bazı sınırlılıkları bulunmaktadır. Öncelikle çalışma, nicel ya da nitel bir saha araştırmasına dayanmayan kavramsal bir inceleme niteliğindedir. Bu nedenle önerilen modeller ve çıkarımlar doğrudan ampirik verilerle test edilmemiş olup, teorik değerlendirmeler ve mevcut literatür çerçevesinde geliştirilmiştir. Ayrıca çalışmada sunulan TSRS uygulama olgunluğu modeli ve TSRS uygulama potansiyeli yaklaşımı, Türkiye bağlamına özgü düzenleyici yapı ve piyasa dinamikleri dikkate alınarak oluşturulduğundan, farklı ülke uygulamalarına genellenebilirliği sınırlıdır.

Bununla birlikte çalışma, sürdürülebilirlik raporlamasının Türkiye’deki gelişimini bütüncül bir perspektifle ele almayı amaçladığından, sektörler arası farklılıklar belirli varsayımlar çerçevesinde değerlendirilmiştir. Bu durum, özellikle veri temelli analizlerin sınırlı olduğu alanlarda

yorumların genelleştirilmesini kısıtlayabilmektedir. Bu nedenle gelecekte yapılacak ampirik çalışmaların, önerilen modelleri test ederek bulguların geçerliliğini ve genellenebilirliğini ortaya koyması önem taşımaktadır.

Gelecek araştırmalar açısından, TSRS uygulamasının firma performansı, yatırımcı davranışı ve şirket değeri üzerindeki etkilerini inceleyen ampirik çalışmaların literatüre önemli katkılar sağlayacağı değerlendirilmektedir. Bunun yanı sıra sektörler arası karşılaştırmalı analizler, BIST sürdürülebilirlik endekslerinde yer alan şirketlere yönelik içerik analizleri ve sürdürülebilirlik raporlamasının kurumsal strateji ve risk yönetimi üzerindeki etkilerini inceleyen nitel çalışmalar da önemli araştırma fırsatları sunmaktadır.

Sonuç olarak, sürdürülebilirlik raporlaması Türkiye’de kurumsallaşan ve sermaye piyasaları ile bütünleşen bir raporlama alanı haline gelmektedir. TSRS ile oluşturulan düzenleyici çerçeve ile piyasa temelli mekanizmaların birlikte işlemesi, sürdürülebilirlik bilgisinin sistematik biçimde üretilmesini ve yatırım kararlarına entegre edilmesini mümkün kılmaktadır. Bu dönüşüm, sürdürülebilirlik bilgisinin şirket değerlemesi açısından stratejik bir unsur haline geldiğini göstermektedir. Bu bağlamda sürdürülebilirlik raporlaması, teknik bir yükümlülüğün ötesinde, kurumsal raporlama anlayışını dönüştüren ve işletmelerin uzun vadeli değer yaratma kapasitesini şekillendiren bütünleşik bir süreç olarak değerlendirilmektedir.

References

- Afolabi, H., Ram, R., & Rimmel, G. (2023). Influence and behaviour of the new standard setters in the sustainability reporting arena: implications for the global reporting initiative's current position. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 14(4), 743-775. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-01-2022-0052>
- Akdogan, N., Selimoglu, S. K., & Turkcan, M. (2020). Sustainability accounting and corporate social responsibility in Türkiye and in its region. *Journal of Accounting and Management Information Systems*, 19(1), 5-32. <http://dx.doi.org/10.24818/jamis.2020.01001>
- Akdoğan, N., Özerhan, Y., Sultanoğlu, B. (2023). İklimle ilgili açıklamalar standart taslağı- ifrs s2: bıst sürdürülebilirlik endeksindeki işletmelere olası etkileri. *Muhasebe Bilim Dünyası Dergisi*, Özel Sayı, 99-132.
- Akdoğan, M. U. (2024). Sürdürülebilirlik bilgilerinin raporlanmasında kullanılan raporlama çerçevelerine toplu bakış ve tek raporlama çerçevesine duyulan ihtiyaç: Güncel gelişmeler. *Muhasebe ve Denetime Bakış*, 24(72), 217-238. <https://doi.org/10.55322/mdbakis.1448567>
- Ataman, B., & Şimşek, K. (2026). Sürdürülebilirlik raporlama standartları ile finansal raporlama standartları arasındaki ilişki üzerine bir değerlendirme. *Finans Ekonomi ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 10(4), 529-545. <https://doi.org/10.29106/fesa.1773854>
- Baumüller, J., & Sopp, K. (2022). Double materiality and the shift from non-financial to European sustainability reporting: Review, outlook and implications. *Journal of Applied Accounting Research*, 23(1), 8-28. <https://doi.org/10.1108/JAAR-04-2021-0114>
- Baumüller, J. (2023). IFRS Sustainability Disclosure Standards. *Zeitschrift für Corporate Governance*, (3), 132-137. <https://doi.org/10.34726/4682>
- Becker, J., Knackstedt, R., & Pöppelbuß, J. (2009). Developing maturity models for IT management: A procedure model and its implementation. *Business & information systems engineering*, 1(3), 213-222. <https://doi.org/10.1007/s12599-009-0044-5>
- Carungu, J., Dimes, R., & Molinari, M. (2025). The influence of global sustainability reporting standards on the discourse within the EU. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-12-2024-1378>
- Christensen, H. B., Hail, L., & Leuz, C. (2021). Mandatory CSR and sustainability reporting: Economic analysis and literature review. *Review of Accounting Studies*, 26(3), 1176-1248. <https://doi.org/10.1007/s11142-021-09609-5>
- Cooper, S., & Michelon, G. (2022). Conceptions of materiality in sustainability reporting frameworks: Commonalities, differences and possibilities. In C. A. Adams (Ed.), *Handbook of accounting and sustainability* (pp. 44-66). Edward Elgar Publishing.
- Costes, I. D., & Hategan, C. D. (2025). Evolution of Sustainability Reporting Frameworks. *Audit Financiar*, 3(179), 555-575. <https://doi.org/10.20869/AUDITF/2025/179/016>
- Çıtak, F., & Yaman, B. O. (2026). Sürdürülebilirlik raporlarının güvence denetimi bağlamında değerlendirilmesi. *Denetisim*, (34), 73-91. <https://doi.org/10.58348/denetisim.1766996>
- De Villiers, C., & Maroun, W. (Eds.). (2018). *Sustainability accounting and integrated reporting: Finance, governance and sustainability: Challenges to theory and practice*. Routledge.
- Dhaliwal, D. S., Li, O. Z., Tsang, A., & Yang, Y. G. (2011). Voluntary nonfinancial disclosure and the cost of equity capital. *The Accounting Review*, 86(1), 59-100. <https://doi.org/10.2308/accr.00000005>

- Du Toit, E. (2024). Thirty years of sustainability reporting: Insights, gaps and future directions through a systematic literature review. *Sustainability*, 16(23), 10750. <https://doi.org/10.3390/su162310750>
- Eccles, R. G., Ioannou, I., & Serafeim, G. (2014). The impact of corporate sustainability on organizational processes and performance. *Management science*, 60(11), 2835-2857. <https://doi.org/10.1287/mnsc.2014.1984>
- Friede, G., Busch, T., & Bassen, A. (2015). ESG and financial performance: Aggregated evidence from more than 2000 empirical studies. *Journal of Sustainable Finance & Investment*, 5(4), 210–233. <https://doi.org/10.1080/20430795.2015.1118917>
- Greenhouse Gas Protocol. (2011). *Corporate value chain (Scope 3) accounting and reporting standard*. World Resources Institute & World Business Council for Sustainable Development. <https://ghgprotocol.org/standards/scope-3-standard>
- IFRS Foundation. (2023a). *IFRS S1 general requirements for disclosure of sustainability-related financial information*. <https://www.ifrs.org/issued-standards/ifrs-sustainability-standards-navigator/ifrs-s1-general-requirements/#about>
- IFRS Foundation. (2023b). *IFRS S2 Climate-related disclosures project*. <https://www.ifrs.org/issued-standards/ifrs-sustainability-standards-navigator/ifrs-s2-climate-related-disclosures/>
- IFRS Foundation. (2023c). *General sustainability-related disclosures project*. <https://www.ifrs.org/projects/completed-projects/2023/general-sustainability-related-disclosures/>
- International Organization of Securities Commissions (IOSCO). (2023a). *IOSCO endorsement of ISSB standards*. <https://www.iosco.org/library/pubdocs/pdf/IOSCOPD741-Endorsement-Decision.pdf>
- International Organization of Securities Commissions (IOSCO). (2023b). *IOSCO endorses the ISSB's sustainability-related financial disclosures standards*. <https://www.iosco.org/news/pdf/IOSCONEWS703.pdf>
- Kaldırım, Y., & Kaldırım, Z. (2025). BİST Sürdürülebilirlik 25 Endeksindeki İşletmelerin Sürdürülebilirlik Raporlarının TSRS S1'e Uyumu. *Mali Çözüm Dergisi*, 35(192), 1995-2020.
- Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu (KGK). (2023). Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının belirlenmesine ilişkin Kurul Kararı. *Resmî Gazete* (Sayı: 32414, 1. Mükerrer).
- Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu (KGK). (2025). *Yayımlanan sürdürülebilirlik raporları*. <https://www.kgk.gov.tr/surdurulebilirlik-yayimlananraporlar>
- Kestane, A., Kurnaz, N., & Sizer, M. O. (2019). Finans kuruluşlarında Gri İlişkisel Analiz yöntemi ile sürdürülebilirlik performansı değerlendirmesi: Türkiye bankacılık sektöründe uygulama. *Turkish Studies Economics, Finance, Politics*, 14(4), 1323-1358. <https://doi.org/10.29228/TurkishStudies.30287>
- Köse, T., & Çetin, Ö. O. (2023). Uluslararası sürdürülebilirlik açıklama standartları IFRS S1 ve IFRS S2'nin yayınlanmasının ardından sürece ve standartlara ilişkin bir değerlendirme. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 6(4), 1145-1158. <https://doi.org/10.33712/mana.1374381>

- KPMG. (2024). *Survey of sustainability reporting 2024*. <https://assets.kpmg.com/content/dam/kpmgsites/xx/pdf/2024/11/the-move-to-mandatory-reporting-web-copy.pdf.coredownload.inline.pdf>
- Mangiuc, M. D., & Kagitci, M. (2025). CSRD as a paradigm shift in sustainability reporting: From voluntary practice to legal requirement. *Amfiteatru Economic*, 27(70), 1193-1208. <https://doi.org/10.24818/EA/2025/70/1193>
- Moussa, A. S., & Elmarzouky, M. (2024). Beyond compliance: How ESG reporting influences the cost of capital in UK firms. *Journal of Risk and Financial Management*, 17(8), 326. <https://doi.org/10.3390/jrfm17080326>
- Mucan, B., Kayabaşı, A., & Madran, C. (2016). Yöneticilerde sürdürülebilirlik algısı ve firma uygulamalarına yönelik değerlendirme. *Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 12(2), 57-72.
- Okoye, P., Fahmi, F. M., & Ali, M. M. (2025). Does Ifrs S1/S2 enhance esg disclosure quality and investor confidence? A Conceptual Synthesis. *JRAK*, 17(2), 449-464. <https://doi.org/10.23969/jrak.v17i2.33590>
- Öktem, B., & Öktem, R. (2023). Sürdürülebilirlik raporlamasının IFRS kapsamında değerlendirilmesi: uluslararası sürdürülebilirlik standartları kurulu. *Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 44(2), 283-302. <https://doi.org/10.14780/muiibd.1225248>
- Özcan, Ö. D., & Akbaş, H. E. (2025). BIST sürdürülebilirlik endeksindeki şirketlerin tsrs s2 iklimle ilgili açıklamalar standardına hazırlık seviyeleri: Elektrik tesisleri ve güç jeneratörleri ile inşaat malzemeleri sektörleri üzerine bir araştırma. *International Journal of Social Science Research*, 14(1), 151-171.
- Özdemir, N. (2024). Güncel gelişmeler ekseninde sürdürülebilirlik raporlama sürecinin ve Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının değerlendirilmesi. *Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 20(2), 444-458.
- Özerhan, Y., & Sultanoğlu, B. (2018). Sürdürülebilirlik raporu kapsamında çevresel bilgilerin raporlanması ve güvence denetimi. *Muhasebe ve Denetime Bakış*, 17(53), 55-76.
- Patro, A., Mishra, G., & Lee, C. H. (2025). The impact of ESG reporting on the cost of equity capital in India: The moderating role of external auditors. *IIMB Management Review*, 100615. <https://doi.org/10.1016/j.iimb.2025.100615>
- Reyhan, Y. (2025). Sürdürülebilir denetçilik: Yeşil mesleğin evrimi üzerine bir değerlendirme. *Bozok Sosyal Bilimler Dergisi*, 3(3), 212-218.
- Richard, C., Grayston, C., & Seidenstein, T. (2025). Expediting standard-setting for sustainability assurance in the public interest. *International Journal of Auditing*, 30(2), 181-191. <https://doi.org/10.1111/ijau.70022>
- Simnett, R., Vanstraelen, A., & Chua, W. F. (2009). Assurance on sustainability reports: An international comparison. *The Accounting Review*, 84(3), 937-967. <https://doi.org/10.2308/accr.2009.84.3.937>
- Sultanoğlu, B., & Özerhan, Y. (2020). İklim değişikliği raporlaması: Türkiye'deki işletmelerin gönüllü karbon saydamlık projesi (CDP) açıklamaları. *Muhasebe Bilim Dünyası Dergisi*, 22, 176-194. <http://dx.doi.org/10.31460/mbdd.643332>
- Susmaz, G., & Doğan, D. U. (2022). Entegre raporlama ilkeleri çerçevesinde Türkiye ve Dünya örnekleriyle bir inceleme. *Muhasebe ve Denetime Bakış*, 21(65), 113-136.

-
- Şimşek, K., & Şimşek, O. (2025). Bankalarda sürdürülebilirlik raporlaması uygulamalarının raporlama çerçeveleri ve önemlilik bağlamında değerlendirilmesi. *Uluslararası Yönetim İktisat ve İşletme Dergisi*, 21(2), 586-609. <https://doi.org/10.17130/ijmeb.1595703>
- Task Force on Climate-related Financial Disclosures (TCFD). (2017). *Recommendations of the TCFD*. <https://assets.bbhub.io/company/sites/60/2021/10/FINAL-2017-TCFD-Report.pdf>
- Vaitiekuniene, R., & Sapkauskiene, A. (2026). Sustainability practices and capital costs: evidence from banks and financial technology firms in global markets. *International Journal of Financial Studies*, 14(1), 20. <https://doi.org/10.3390/ijfs14010020>
- Wagenhofer, A. (2024). Sustainability reporting: A financial reporting perspective. *Accounting in Europe*, 21(1), 1-13. <https://doi.org/10.1080/17449480.2023.2218398>
- Wahyuni, P. D. (2025). The role of IFRS S1 and S2 in enhancing transparency and accountability of ESG reports: A systematic review. *Asian Journal of Economics, Business and Accounting*, 25(1), 1-12. <https://doi.org/10.9734/ajebe/2025/v25i11628>
- Wang, C., & Li, J. (2025). The impact of ESG reporting audits on investor decisions: evidence from the capital market. *Finance Research Letters*, 86(B), 108449. <https://doi.org/10.1016/j.frl.2025.108449>

ETHICAL DECLARATIONS

Research and Publication Ethics

The author(s) declare that this manuscript is an original work prepared in accordance with the principles of scientific research and publication ethics. The manuscript has not been previously published and is not currently under consideration for publication elsewhere. All sources used in the preparation of this study have been properly cited and referenced. The author(s) confirm that the work contains no plagiarism, fabrication, falsification, or manipulation of data. The research findings are presented honestly and transparently in accordance with the principles of academic integrity.

Author Contributions

All authors have significantly contributed to the conception, design, analysis, and preparation of the manuscript. All authors have read and approved the final version of the manuscript and agree to its submission and publication.

Conflict of Interest

The author(s) declare that there is no conflict of interest regarding the publication of this manuscript.

Funding

This research did not receive any specific grant, financial support, or funding from any public, commercial, or non-profit funding agencies.

Artificial Intelligence (AI) Usage Disclosure

During the preparation of this manuscript, artificial intelligence tools may have been used solely for limited purposes such as language editing, translation assistance, and stylistic improvement. Any AI-assisted translations or language corrections were carefully reviewed and verified by the author(s). Artificial intelligence tools were not used to generate the core scientific content, research design, analysis, or scholarly conclusions. All academic responsibility for the content of the manuscript rests entirely with the author(s).

Copyright and Permissions

The author(s) confirm that all necessary permissions for copyrighted materials have been obtained where required and that the manuscript does not violate any intellectual property rights.

Author Approval

All authors confirm that they have read and approved the final version of the manuscript and consent to its submission and publication.

ETİK BEYANLAR

Araştırma ve Yayın Etiği

Yazar(lar), bu makalenin özgün bir çalışma olduğunu ve bilimsel araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hazırlandığını beyan eder. Makale daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış olup başka bir dergide değerlendirme sürecinde değildir.

Çalışmada kullanılan tüm kaynaklar akademik kurallara uygun biçimde atıflanmıştır. Yazar(lar), çalışmanın intihal, veri uydurma, veri tahrifi veya manipülasyon içermediğini; araştırma bulgularının bilimsel dürüstlük ilkelerine uygun şekilde sunulduğunu beyan eder.

Yazar Katkısı

Tüm yazarlar çalışmanın tasarlanması, yürütülmesi, analizi ve makalenin hazırlanmasına önemli ölçüde katkı sağlamıştır. Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuyup onaylamış ve yayımlanmasını kabul etmiştir.

Çıkar Çatışması

Yazar(lar), bu makalenin yayımlanmasına ilişkin herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan eder.

Finansal Destek

Bu araştırma herhangi bir kamu kurumu, ticari kuruluş veya kâr amacı gütmeyen kuruluş tarafından finansal olarak desteklenmemiştir.

Yapay Zekâ Kullanım Beyanı

Makalenin hazırlanması sürecinde yapay zekâ araçlarından yalnızca dil düzenleme, çeviri desteği ve anlatım iyileştirmesi amacıyla sınırlı ölçüde yararlanılmış olabilir. Yapay zekâ araçları tarafından yapılan çeviri ve dil düzenlemeleri yazar(lar) tarafından dikkatle kontrol edilmiştir. Yapay zekâ araçları çalışmanın bilimsel içeriğinin, araştırma tasarımının, analizlerinin veya akademik sonuçlarının oluşturulmasında kullanılmamıştır. Makalenin içeriğine ilişkin tüm akademik sorumluluk yazar(lar)a aittir.

Telif Hakları ve İzinler

Yazar(lar), telif hakkı gerektiren materyaller kullanılmışsa gerekli izinlerin alındığını ve çalışmanın herhangi bir fikrî mülkiyet hakkını ihlal etmediğini beyan eder.

Yazar Onayı

Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuduklarını, onayladıklarını ve yayımlanmasını kabul ettiklerini beyan eder.